

WALPO

1 / 08 RETORIikka

Turun yliopiston kirjakauppa

<http://kirjakauppa.utu.fi>

Rookatan kirjakauppa Kerttulinkarun kello alla!
(Kalevi Wiik)

**HALUATKO ANSAITA RAHAA
OPIKELUJESI OHELLA?**

LIITY LEGIOONAAN!

Kysy lisätietoja.

TOIMISTO, TALOUS, PALVELU, IT, VARASTO, TEOLLISUUS. > WWW.LEGIOONA.COM

LEGIOONA

JATKUVAN SATUNNAISEN OMPPELEEN,

LEGIOONA OY, Rehtorinpellonkatu 4 B, 20500 Turku,
Puh. (02) 2333 378 Fax (02) 2337 303

Politiikan tutkimuksen
klubi ry:n sitoutumaton
äänenkannattaja WALPO

Päätoimittaja
Miika Sjöman
(mmhsjo@utu.fi)

Toimittajat
Antti Halonen
Eero Hokkanen
Maria Kankkunen
Jukka-Pekka Katajamäki
Elias Laitinen
Jussi Lammassaari
Inka Leisma
Timo Miiluniemi
Tuomas Nirkkonen
Tomi J. Nyström
Jenni-Elisa Piirainen
Sampo K. Saarinen

Kuvaajat ja piirtäjät
Tanja Amper
Maria Kankkunen
Maija Karjalainen
Sampo K.Saarinen
Miika Sjöman
Leila Uotila

Taitto
Miika Sjöman

Ilmoitusmyynti
Miika Sjöman
(mmhsjo@utu.fi)
Olli Turtiainen
(oeturt@utu.fi)

Julkaisija:
Turun yliopiston Poliitiikan
tutkimuksen klubi ry
(P-klubi)
Rehtorinpellonkatu 4A,
2.kerros
20500 Turku
www.p-klubi.fi

Levikki
140
Painopaikka
Uniprint, Turku

WALPO 1/08 RETORIikka

Vakiot

- 4 **Sanoja puheesta** Miika Sjöman
5 **Klubilaiset! Ystävät!** Elias Laitinen
13 **Irtiottoja ja oikaisuja: Välipalaevältä työelämään**
Sampo K. Saarinen
14 **Vaihtopenkki: Kadonnutta Keski-Eurooppaa etsimässä**
- itsereflektio ja kumppanit tovereina
Maria Kankkunen
16 **Vallankumousta odotellessa**
Taloudenhoitaja
18 **Alumnin kynästä: Tiedottajan arkea etsimässä**
Inka Leisma
20 **Liikkuva klubi: Matias Kallio ja keilailu**
Timo Miiluniemi
34 **Kääpiövaltiot osa 5: Liechtenstein**
Eero Hokkanen
35 **Tuokiokuvia klubin tapahtumista**

Yhteiskunta

- 6 **May God bless Richard Nixon and may God bless**
United States
Jukka-Pekka Katajamäki
8 **Kaasuttelua ja hienoja miehiä - Gazpromin Venäjä**
Tuomas Nirkkonen
10 **Tulin, itkin, voitin - Miten Yhdysvalloissa tullaan valituksi**
presidenttiehdokkaaksi
Antti Kauttonen
12 **Kaikkialla puhutaan p***aa**
Maija Karjalainen
17 **Vallanhimoa ja poliittista teatteria**
Jenni-Elisa Piirainen
22 **Yleisölle vai yhteiskunnalle - Ylen nykytila ja**
tulevasuus
Jussi Lammassaari

Yliopisto

- 26 **In defence of (contemporary) history**
Antti Halonen
27 **Laatua saatava - pureskele ennen kuin nielet**
Tomi J. Nyström
27 **Sitoutumattomuus ylioppilaskunnassa**
Eero Hokkanen
24 **Ulkoministeriöstä Yliopistolle - Haastattelusa**
assistentti Erkki Railo
Matias Kallio
28 **Esittelyssä P-klubin hallitus 2008**
Hanna Grekula
32 **Kipsipäitä - onko heitä**
Walpon toimituskunta

Pääkirjoitus

Sanoja puheesta

P-klubin kokoaman työelämätyöryhmän muistiossa suullisen argumentaation vähyys opetuksessa koettiin ongelmaksi. Tutkinnon sisältöön liittyvien erilaisten vaatimusten ristiaallokossa kurssimäärän kasvua saattaa olla liian optimistista odottaa.

Puhetaitoon perehtymisen voi kuitenkin tehdä myös omatoimisesti. Se on suhteellisen helppoa, sillä perusteosten ohjeet ovat pysyneet samoina antiikin ajoista lähtien.

Alan suuria nimiä ovat olleet Aristoteles, Quintianus sekä Cicero, joista jälkimmäisen Puhujasta-teosta voi hyvällä syyllä pitää eräänä puhetaitekirjallisuuden kivi-jalkana.

Tunnetuin suomalainen puhetaidon popularisoija lienee Juhana Torkki. Hän muokkasi Puhevalta-teokseensa mainitun kolmikön teesit hyvän puheen ominaisuuksista oman aikamme kielelle. Uusia ajatuksia Torkin kirjasta ei juuri löydy, mutta perusteoksena se on hyvä.

Torkki kertoo hyvän puheen olevan helppoa kuunneltavaa. Puhujan olisi asetettava sanansa siten, ettei kuulija joudu näkemään vaivaa puhetta kuunneltaessaan. Iskevyyden selkeys, ja tiiviit virkkeet tuovat Torkin mukaan parhaan lopputuloksen. Argumenttien tulisi vedota järjen lisäksi myös tunnepuoleen. Mielikuvien luomisella on merkittävä osuus.

Torkin mukaan suomalaisen puhekuulttuurin perustavien ongelmien on sen puuttuminen. Hänen mielestään suomalaiset tyytyvät turhan usein asiakeskeiseen esitelmöintiin ja erityisesti poliitikkojen puheet voisi usein luokitella tiedotteiksi. Torkin arvio ei ole ehdottoman objektiivinen, sillä puhetaidon kouluttajana hänen elantonsa edellytys on kohderyhmän keho osaaminen.

• • •

Klubilaisilla on ollut kuluvana vuonna hyvä tilaisuus seurata kahden pitkälle päässeän puhetyöläisen esityksiä. Ilkka Kanervan vierailu työelämäkurssilla ja Heidi Hautalan visiitti vuosijuhlilla olivat esimerkkejä eritasoisista puhujista.

Monien kiireidensä keskellä Hautala piipahti esitelmässä sen hetkisen agendansa. Muutamaa teemaa

pyöritellen hän sai kulumaan kohteliaan vartin. Puuttumaan jäivät selkeä aloitus, lopetus sekä tilaisuuden että yleisön huomiointi. Hautalan muistilaput olisi helppoa voinut otsikoida vaikka ”yleisiksi huomioiksi yhteiskunnasta.”

Hautalan esiintyminen ei tosin ollut mitenkään poikkeuksellista suomalaisessa juhlapuheperinteessä. Niillä ei pyritä taivuttelemaan yleisöä omien näkemysten taakse. Puheita pidetään, koska se on tapana, eikä kutsusta kenties kehtaa kieltäytyä.

Ilkka Kanervan esiintyminen oli jo toisella tasolla. Kanerva vaikutti hyvin valmistautuneelta, huomioi kuulijansa ja katsoi takaseinän sijaan yleisöä.

• • •

Walpo kannustaa lukijoitaan syventymään retoriikan maailmaan. Perusteokset ovat ohuita, joten suuria sivumääriä ei tarvitse lukea. Yhdysvaltojen arvostettuun puheperinteeseen voi perehtyä paitsi Jukka-Pekka Katajamäen artikkelin kautta, myös seuraamalla meillä olevia presidentinvaalikeskusteluja. Käytännön harjoittelumahdollisuuksia klubilaisille tarjoutuu rajattomasti, kuten Maija Karjalainen artikkelissaan osoittaa.

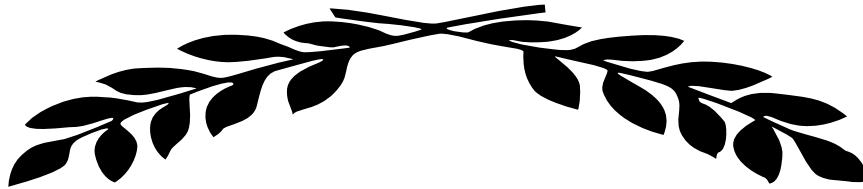
Rohkaisuksi puhujan taitojaan kehittäväälle sopii Ciceron Kristusta vanhempi kommentti: ”Harjoitus tekee mestarin.”

• • •

Vuoden ensimmäinen Walpo on valmis. Taitotyön kestäessä kiinnostus vaikuttaisi kasvaneen. Jäsenistön odotukset ovat olleet korkealla, joten paineet korkean tason säilyttämiseksi ovat olleet kovat. Uskon, että innostuneen toimituskunnan avulla, voimme säilyttää lehtemme korkean tason tulevaisuudessakin. Toivotankin tervetulleeksi kaikki uudet ja vanhat toimittajat sekä kuvaajat.

Yksin en onneksi joutunut lehden parissa puurtamaan, kiitos korvaamattomista neuvoista entisille päätoimittajille sekä muille vinkkejä antaneille.

Miika

Klubilaiset! Ystävät!

Minä ja hallintoni olemme työskennelleet tätä kirjoitettaessa 40 päivää. Haluan koko tiimini puolesta kiittää teitä meille lokakuussa osoittamastanne luottamuksesta, sekä sen jälkeen meille antamastanne tuesta. Vakuutan, että olemme ensimmäisestä päivästä alkaen olleet valmiita tekemään kaikkemme teidän eteenne. Meillä on tekemisen meininki, joka tulee jatkumaan aina kautemme loppuun saakka!

Minä ja hallitukseni olemme tietenkin vain jäävuoren huippu, etujoukko, jonka tehtävä on palvella teidän etuanne. Yhdessä me olemme vuosien varrella luoneet järjestön, josta on syytä olla ylpeä ja jota on kunnia olla palvelemissa ja kehittämässä eteenpäin. Yhteinen järjestömme on nyt paremmassa tilassa kuin ehkä koskaan aiemmin. Toimintamme on monipuolista, sitä on paljon ja vahvoja perinteitämme tullaan edelleen vaalimaan ja ylläpitämään. Mutta muutoksen tuulet puhaltavat jo, ja suuret haasteet odottavat nurkan takana monesakin mielessä.

Opintoaikojen rajausta ei vielä ole vaikuttanut meidän toimintaamme, mutta muualla maassa raportit kertovat jo ainejärjestötoiminnan hienoisesta hiipumisesta opintoaikojen rajauksen käyttöönoton jälkeen. En silti usko, että aktiivikato iskee meihin kaikkein pahiten, sillä hovin lisäksi järjestötoiminnasta voi olla meidän alojemme opiskelijoille myös suurta hyötyä. Ainejärjestöjen lisäksi koko ylioppilasliike on haasteiden edessä. Yhä täysipäiväisemmäksi käyvät luottamustoimet uhkaavat verottaa aktiivien määrää myös koko liikkeessämme. Tänä vuonna nuo liikkeemme

keihäänkärjet, joita löytyy myös meidän rakkaan P-klubimme riveistä, puolustavat etujamme monen muun paikan lisäksi yliopistolain uudistamisen yhteydessä.

Lähiaikojen suurin haaste klubillemme on mieltä, miten saadaan vielä entistäkin useampi klubilainen mukaan mainioon toimintaamme. ”Lähiaikojen suurin haaste klubillemme on mieltä, miten saadaan vielä entistäkin useampi klubilainen mukaan mainioon toimintaamme”.

Lähiainon suurin haaste klubillemme on mieltä, miten saadaan vielä entistäkin useampi klubilainen mukaan mainioon toimintaamme. Hallituksen vastuulla on maksaa laskut, kantaa kaljat ja siivota paikat juhlahumun hiljennettyä, mutta järjestön muodostamme me kaikki jäsenet yhdessä. Klubissa pyörii koko ajan paljon toimikuntia ja työryhmiä, jotka on tarkoitettu juuri sinulle. Yksi noista työryhmistä on tuottanut jäsenkyselyn, joka ilmestyy nettisivuillemme kevään aikana. Pyydänkin kaikkia täyttämään kyselyn, kun sen aika tulee. Sen avulla voimme toivottavasti muodostaa kokonaiskuvan siitä, mihin suuntaan haluamme P-klubia kehittää. Muutos on mahdollinen, ja me edustamme sitä!

Kirjoittaja inspiroitui lehden teemasta sekä yhdysvaltalaisen presidenttikandidaattien nettisivuista

Elias

May God bless Richard Nixon

and may God bless the United States

Richard Milhous Nixon toimi Yhdysvaltojen presidenttinä vuosina 1969-1974. Nixon tullessa valtaan oli Yhdysvallat sisä- ja ulkopoliittisessa sekasorrossa ja suurvaltapoliittiset asemat olivat monimutkaistumassa. Nixonin presidenttikausi onkin jälkikäteen tuomittu epäonnistuneeksi. Nixonin tarina ei kuitenkaan kerro pelkästään ujusta ja köyhistä lähtökohdista olevasta kalifornialaispojasta, vaan se on tarina Amerikasta, amerikkalaisista ihmisistä ja amerikkalaisesta politiikasta. Se on kuin palanen amerikanan siltä varjoisemmalta puolelta, josta kukaan ei halua löytää itseään. Nixonia tarkastellessa syyllistytään usein mustavalkoisuuteen; kaikki hänen tekonsa tuomiin ja hyvän ja pahan välimuotoa ei haluta huomioida vaihtoehtona. Asioiden yksinkertaistaminen on helppo ja lohduttava vaihtoehto.

Kolme asiaa korostuu poliittisessa kommunikaatiossa: asiantuntemus, itsevarmuus ja vilpittömyys. Nixonilla oli kaksi ensimmäistä ominaisuutta koko julkisen uransa ajan. Tuskin kukaan Yhdysvaltojen presidentti on tietänyt niin paljon ulkopoliitikasta kuin Nixon. Vilpittömän kuvan saaminen ihmisten silmissä oli hänelle vaikeaa. Sen Nixon saavutti vasta jäähyväispuheessaan Valkoisen talon henkilökunnalle 9. elokuuta 1974. Hänen julkinen uransa poliitikkona oli tuolloin ohi ja oli aika sanoa jotain kaunista ja rehellistä. Niin hän myös teki.

”Mother, I have made peace. Now I am worthy of you”

“I remember my old man. I think that they would have called him sort of a little man, common man. He didn't consider himself that way. You know what he was? He

was a streetcar motorman first, and then he was a farmer, and then he had a lemon ranch. It was the poorest lemon ranch in California, I can assure you. He sold it before they found oil on it... ...Nobody will ever write a book, probably, about my mother. Well, I guess all of you would say this about your mother—my mother was a saint.”

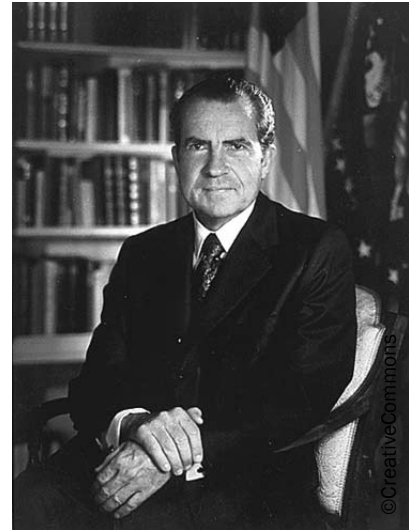
Nixon oli vuoden 1960 presidentinvaaleissa republikaanien ehdokkaana vastassaan demokraattien John F. Kennedy. Tilanne vaikutti absurdilta, koska demokraattien Kennedy oli syntynyt kultalusikka suussa, kun taas republikaanien Nixon oli vaatimattomista oloista. Koko poliittisen uransa Nixon jakoi ihmiset niihin joilla on jotain ja niihin joilla ei ole mitään. Hän toisteli eri tilaisuuksissa tarinaa isästään ja hänen Kalifornian köyhimmästä sitruunatilasta.

Nixon peri äidiltään idealismin ja isältään kovan työnteon periaatteen. Nixon suhtautui pakkomielleisesti konservatiiviseen äitiinsä, joka kasvatti lapsensa ilman suuria rakkauden osoituksia. Nixon halusi toteuttaa politiikassa äitiään, mutta toteutti kuitenkin isäänsä. Nixon oli poliitikkona ja varsinkin ulkopoliitikaa harjoittaessaan ennen kaikkea pragmaattinen.

”Time to turn on the old Nixon charm”

“I had a little quote in the speech last night from T.R. As you know,

”Nixon vetosi usein puheissaan niiden ainutlaatuisuuteen. Hän kertoi puhuvansa tavalla, jolla kukaan ei ole aiemmin tehnyt.”

I kind of like to read books. I am not educated, but I do read book... ...That was T.R. in his twenties. He thought the light had gone from his life forever—but he went on. And he not only became President but, as an ex-President, he served his country, always in the arena, tempestuous, strong, sometimes wrong, sometimes right, but he was a man.”

Nixon ei koskaan kuvitellut olevansa erityisen lahjakas. Hän pelasi amerikkalaista jalkapalloa nuorena, vaikka hänellä ei ollut minkäänlaisia lahjoja. Hän luki koulunsa kirjastossa iltamyöhään, kun muut lähtivät viettämään iltaa. Nixon tiesi, että kaikki minkä hän saavuttaa on kovan työn ansiota. Yhtenä osoituksena Nixonin ahkeruudesta voidaan pitää sitäkin, että hän oli

Nixonin poliittisessa viestinnässä korostuivat asiantuntemus ja itsevarmuus

ensimmäinen presidenttiehdokas, joka kampanjoi kaikissa Yhdysvaltojen osavaltioissa.

Nixon vetosi usein puheissaan niiden ainutlaatuisuuteen. Hän kertoi puhuvansa tavalla, jolla kukaan ei ole aiemmin tehnyt. Hänelle kävi täydellisesti marttyyriin rooli ja hän viittasi sujuvasti aiempiin yhdysvaltalaisiin presidentteihin saadaksen tukea sanoilleen. Nixon omisti koko elämänsä politiikalle. Ei ole epäilystäkään siitä, että hän rakasti maataan ja uskoi siihen.

”If Dick Nixon ever wrestled with his conscience, the match would be fixed”

“Always give your best, never get discouraged, never be petty; always remember, others may hate you, but those who hate you don’t win unless you hate them, and then you destroy yourself... ..I can only say to each and every one of you, we come from many faiths, we pray perhaps to different gods—but really the same God in a sense—but I want to say for each and every one of you, not only will we always remember you, not only will we always be grateful to you but always you will be in our hearts and you will be in our prayers.”

Nixon hankki uransa aikana useita poliittisia vihollisia. Puhuminen viimeisessä puheessa siitä, että vihollisten vihaaminen tuhoaa ihmisen, on pakko olla suurta itseironiaa. Nixonin poliittinen ura tuhoutui hänen vainoharhaisuuteensa ja haluun kontrolloida poliittisia vihollisiaan. Hän oppi jo varhaisessa vaiheessa, että politiikassa pitää lyödyksi tulemisen jälkeen lyödä takaisin.

”I’m not a quitter”, toisteli Nixon poliittisten tappioidensa jälkeen. Luovuttajaksi häntä ei voikaan haukkua. Tappiot vuoden 1960

presidentinvaaleissa ja vuoden 1962 Kalifornian kuvernöörinvaaleissa eivät lannistaneet Nixonin kuin hetkeksi. Hänellä oli harvinainen kyky nousta varsin nopeasti tilanteen yläpuolelle tarkastelemaan asiaa laajemmasta kuin pelkästään omasta perspektiivistään. Tuota kykyä hän kuitenkin käytti vain valikoituissa tilanteissa.

”All gave some. Some gave all”

“We think that when someone dear to us dies, we think that when we lose an election, we think that when we suffer a defeat that all is ended. We think, as T.R. said, that the light had left his life forever. Not true. It is only a beginning, always. The young must know it; the old must know it. It must always sustain us, because the greatness comes not when things go always good for you, but the greatness comes and you are really tested, when you take some knocks, some disappointments, when sadness comes, be-

cause only if you have been in the deepest valley can you ever know how magnificent it is to be on the highest mountain.”

Nixon oppi elämänsä aikana häviämään ja voittamaan. Hän tiesi millaista on olla korkeimmalla huipulla ja millaista on laakson syvimällä pohjalla. On lohduttavaa huomata, kuinka ihminen pystyy hyväksymään kaiken, vaikka näkee koko elämänsä tarkoituksen karkaavan. Nixon tiesi ansainneensa kaiken saavuttamansa; sekä tappiot että voitot. Hänelle ei ollut muita vaihtoehtoja kuin kaikki tai ei mitään. Nixon käytti ala-arvoisia keinoja saavuttaakseen poliittisia voittoja. Häntä voi halveksua ja vihata, mutta häneen voi myös samastua.

Sillä ei ole mitään merkitystä, mitä ihmiset ajattelevat sinusta. Silläkin on hyvin vähän merkitystä, mitä todellisuudessa olet. Ainoastaan sillä on oikeasti merkitystä, mitä kuvittelet olevasi. That was Richard Nixon, how American.

Jukka-Pekka Katajamäki

Otsikkojen jälkeinen kursivoitu teksti Richard Nixonin eroilmoituksen jälkeisestä puheesta Valkoisen talon henkilökunnalle 9. elokuuta 1974.

REILU JUOMINEN
EDISTÄÄ
HENGITYSTÄ

Räätäntöla
PROFFAN
KELLARI
REHTORINPELLONKATU 6
PUH. 250 5515

Kaasuttelua ja hienoja miehiä – Gazpromin Venäjä

Ensi kuussa saamme rajanaapuriksemme todellisen autoritaariskapitalistisen hirviön, ensimmäisen yhtiön maailmassa, jolla on hallussaan 3000 ydinkärkeä, ballistisia ohjuksia ja 2 miljoonan sotilaan asevoimat. Yhtiön johdossa on paitsi hienoja miehiä, sillä on myös erinomainen tuote ja historiallinen ajoitus. Idässä tämä pätevä valtionmonopoli kurkottaa kohti Kiinaa ja Japania, Lännessä sen uhriksi joutuu paitsi piskuinen Suomi, myös koko Euroopan Unioni. Tämän hirviön nimi on Gazprom.

No, onhan tämä liioittelua. Turvalistamista tai jotain sinne päin. Kaikkihan tietävät että Venäjän johtajat ovat laatuyksilöitä. Ainakin Venäjän ensimmäinen varapääministeri, Venäjän kaasumonopolin Gazpromin hallituksen puheenjohtaja Dmitri Medvedev on hieno mies. Liberaali, Venäjän vakauteen tähtäävä ja liikemaailman tunteva johtaja ilman poliittista ryvettyneisyyttä on ehdottomasti hieno mies. Ensi kuussa hän on Venäjän kansan mielestä paras mies Äiti-Venäjän peräsimeen.

Medvedevillä ja Gazpromilla ollut jo aiemminkin lupa yksityiseen armeijaan eli tuskin Gazprom tulee käyttämään monopoliasemaansa millään tapaa väärin nyt kun sen johtohenkilöt istuvat myös valtion tärkeimmillä istuimilla. Joku vääräreuka voisi lohkaista, että onhan yhdysvaltalaisilla öljy-yhtiöillä ollut jo vuosi tukenaan maailman mahdavin armeija, joka silloin tällöin voi tarvittaessa käydä ”aukaisemassa” epäluotettavia öljyntuottajavaltioita. Venäjä, erityisesti kaasu, on kuitenkin poikkeustapaus.

Kaasun osalta, kuluttajan onneksi, geopoliittinen tilanne on historiallinen! Kaasu, toisin kuin öljy, ei

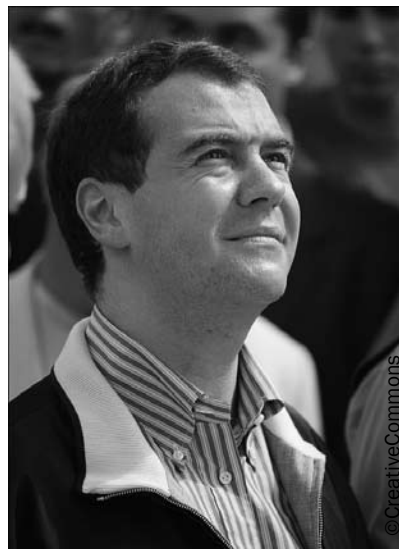
omaa globaaleja markkinoita. Kaasun markkinat ja kuluttajat ovat siellä minne tuottaja päättää sen putkia pitkin myydä. Sattuman, ehkä kohtalaisen ikävän sellaisen, kaupalla 1/5 maailman tunnetuista kaasuesiintymistä sijaitsee Siperiassa, toiseksi suurimmat esiintymät Iranissa. Myös Keski-Aasiassa on laajat esiintymät.

Lisää pelinappuloita.

EU-alue tuo 29 % kaasustaan Venäjältä ja osuus kasvaa vuodelta. Kaikki Euroopan Unioniin Venäjältä tuotava kaasu on Gazpromin omistamaa. Myös Kaikki Keski-Aasiasta tuotava kaasu on Gazpromin ostamaa ja omistamaa. Edelleen, ehkä sattumalta, kaikki muualta Euraasiasta EU:hun johtavat kaasuputket ovat Gazpromin omistamia. Onneksi Iran ehdotti Venäjän hyvinkin vapaasti kilpaillulle kaasusektorille yhteisen ”kaasu-OPECin” perustamista. Hieno idea.

Vihreää näkevä EU suunnittelee samalla tuotavan kaasumäärän nostamista vastaamaan 40 prosenttia kaikesta energiatuotannostaan vuoteen 2020 mennessä. Kun vielä tähän mennessä EU on ollut täysin kykenemätön luomaan ja panemaan täytäntöön yhteistä energiastrategiaa ja energiamarkkinoita, tilanne on ollut Gazpromille mieluisa. Gazprom on blokkannut kaikki kilpailijansa sekä niiden öljyputkihankkeet EU:n ulkopuolelta (Norjaa lukuun ottamatta) solmimalla rahakkaita sopimuksia yksittäisten jäsenvaltioiden kanssa. Jos mukaan lasketaan myös nyt valtio-

”...tähän mennessä EU on ollut täysin kykenemätön luomaan yhteistä energiastrategiaa ja -markkinoita, joten tilanne on ollut Gazpromille mieluisa...”

Dmitri Medvedev osaa yhdistää talouden ja politiikan

omistukseen lähes kokonaisuudessaan siirtynyt venäläinen öljykauppa, ovat EU:n energiatoimitukset jo keskipitkällä aikavälillä Venäjän armoilla.

Kakun voi halutessaan kruunata vaikka huomautuksella, jonka Gazpromin leppoisa pääjohtaja Miller lausahti kohteliaasti kierrellen Euroopan Neuvostolle: ”Jos ette anna Gazpromille lupaa ostaa EU:n sisäistä infrastruktuuria (tarkoittaen kaasuputkia, satamia ja voimalaitoksia), me voimme aina myydä energiamme Kiinalle.” On hieno mies hänkin.

Noppaa voi pyöritellä myös taloudellisesta näkökulmasta. Jokainen yhtiö pyrkii kapitalistisessa järjestelmässä monopoliasemaan ja maksimoimaan voittonsa. Gazprom on saavuttanut monopoliaseman

jo Venäjällä ja suurilta osin myös itäisessä Euroopassa. Voittoa maksimoidessaan Gazprom saa esimerkiksi varakkaan suomalaisen kuluttajan maksamaan helposti "vain" 40 prosenttia maailmanmarkkinahintaa korkeampaa hintaa. Hyväntekevyyttä kai tämäkin.

Pitääkseen koko EU:n otteessaan, Gazprom pyrkii rakentamaan kaasuputkia läntisiin teollisuusmaihin sekä pohjoisessa että etelässä, siten houkutellaan maat vastustamaan uusien kaasuputkien rakentamista ohi Venäjän alueen. Itämeren kaasuputki rakennetaan Venäjältä suoraan Saksaan, eikä se lisää Venäjän sotilaallista läsnäoloa Itämerelle tai nosta energian hintaa Itä-Euroopassa.

Ei, eikä Italiaan Serbian läpi vedettävällä putkella ole poliittisia kannustimia. Saati sitten, että Bulgariaan kaavaillulla putkella pyritäisiin aiheuttamaan hajaannusta niihin kaasuputkiprojekteihin, jotka liittäisivät epävakaa Keski-Aasian maat suoraan poliittis-taloudelliseen yhteistyöhön eurooppalaisten teollisuusmaiden kanssa Venäjän lisäksi. Tällä hetkellä Gazpromin ostaman kaasun hinta kaksinkertaistuu matkalla Keski-Aasiasta Venäjän länsirajalle.

Miksi siis me, niin tottuneina venäläisten poliittiseen vehkeilyyn, vaatisimme Venäjää ratifioimaan esimerkiksi Euroopan Energiapöytäkirjaa? Olisihan se suomalaisellekin vanhana tsaarin venäläisenä häpeä jos hienot miehet Medvedev ja Miller nauttivat kaviaarinsa kanssa X.O:n sijasta ihan tavallista yhden tähden Jallua.

Teksti:Tuomas Nirkkonen

Erikokoisia juhlahuoneistoja
Ei erillistä tilavuokraa
Erinomainen ruoka
Perhejuhlat, kokoukset, yritysjuhlat,
karonkat, sauna

**Herkullista ja edullista iltapalaa sitseihin
ja muihin opiskelijatilaisuuksiin.
Ruokalistamme löytyvät kotisivuiltamme.**

Puh. 2511122, 0400-487167

turun.upseerikerho@kolumbus.fi
www.turunupseerikerho.fi

TURUN UPSEERIKERHO r.y.
tilausravintola

Vänrikinkatu 4
20500 Turku

eli miten Yhdysvalloissa tulee valituksi presidenttiehdokkaaksi

Tätä kirjoittaessani Yhdysvaltojen presidenttivaalien esivaalien ns. supertiistai (5.2.08.), eli esivaalipäivä jolloin yli 20 osavaltiota äänestivät suosikkiehdokkaistaan, on ohi. Jo keran ehdokkaana kuopatuksi luultu Arizonan senaattori John McCain on silausta vaille valmis republikaanisen puolueen presidenttiehdokas. Demokraattien puolella on tiukempaa, senaattorit Barack Obama ja Hillary Clinton joutuvat taistelemaan esivaaleissa tosissaan vielä ainakin maaliskuun alkuun asti.

Tapahtuipa lopulta mitä tahansa, näissä presidentinvaaleissa tehdään historiaa. Obama olisi ensimmäinen musta presidentti ja Clinton ensimmäinen nainen, kun taas McCain (s. 1936) olisi vaalit voittaessaan kaikkien aikojen vanhin virkaanastuva presidentti.

Republikaanit

Republikaanit ovat puhuneet paljon esivaaliensa alla Ronald Reaganin perinnöstä, ja siitä kuka olisi hänen manttelinperijänsä seuraavana suurena republikaanipresidenttinä. Tältä "uudelta Reaganilta" odotetaan moneen leiriin repeytyneen puolueen yhdistämistä yhteisen asian taakse. Republikaanien väittely on keskittynyt Yhdysvaltoja uhkaavan talouslaman myötä talouteen ja Irakin sota ei ole ollut aiheena niin suuri kuin odotettiin. Toisaalta tämä on myös sen syytä, ettei republikaanien keskuudessa ole suurta eroa suunnitelmista Irakiin liittyen. Ainoastaan texasilainen Ron Paul on sitä mieltä, että Irakista pitäisi poistua heti. Uskonto on kanssa näytellyt suurta roolia esivaaleissa, kuten odotettiin. Evankeliskristittyjen suosiossa on ollut Mike Huckabee, joka tammikuun hyvän alun jälkeen ei onnistunut saavuttamaan merkittäviä voittoja vasta kuin supertiistaina, jolloin McCain kuitenkin veti pidemmän korren. Uskonnon tärkeys esivaaleissa on saanut normaalisti pidättäytyväisesti uskonnostaan puhuvat demokraatitkin avautumaan hengellisestä elämästään.

New Yorkin 9/11-pormestari Rudy

Giulianin tähti tippui lähes ennätyskyselyssä, vielä syksyllä hän johti kirkkaasti valtionlaajuisista mielipidekyselyä, mutta tammikuussa hän oli hädin tuskin neljänneksi suosituin ehdokas, minkä seurauksena hän jätti kampanjansa kesken. Giulianin epäonnistuneen kampanjan syyksi on luettu mm. se, että hän puhui vain siitä mitä on tehnyt eikä siitä mitä aikoo tehdä. Sodan kypsyttämä amerikkalaisyleisö ei arvostanut Giulianin 9/11-retoriikkaa, jota hän viljeli miltei jokaisessa puheessaan. Häntä pidettiin myös liian liberaalina, koska mm. hän ei vastusta homoliittoja. Katolisena Giuliani ei ollut myöskään protestanttisten arvokonservatiivien mieleen.

Massachusettsin entinen kuvernööri Mitt Romney on luonut esivaaleissa kuvan itsestään toimitusjohtajana ja kuva ei ole kovin väärä, sillä Romneyn omaisuuden arvioidaan olevan 200 miljoonan dollarin paremmalla puolella. Romneyn heikkous on kuitenkin siinä, ettei hän ole pystynyt vetoamaan tavalliseen kadunmieheen. Etelä-Carolinan esivaalin yhteydessä nettiin tuli kiusallisia videoita, joissa Romney kampanjoi mustien parissa ja viljeli lauseita kuten "who let the dogs out" ja sylilapseen viitaten "baby's got some bling bling". Romneyn heikkoutena on myös ollut jatkuvasti vaihtuvat poliittiset mielipiteet eli "flip-flopping" ja se että hän on mormoni. Mormoniuskoonsa liittyen Romney piti joulukuussa puheen, jossa hän pyrki karkottamaan mormoniuteen liittyviä ennakkoluuloja. Puhe sai

vertauksia John F. Kennedyn vuoden 1960 puheeseen, jossa Kennedy teki selväksi, ettei anna katolisuuden haitata presidenttiyttä. Romney on sortunut myös likaisiin temppuihin, kuten hän käytti lowan esivaalissa miljoonia mainoksiin, joissa hän mollasi suosikki Mike Huckabeen "epäkonservatiivisia" poliittisia päätöksiä. Romney luopui ehdokkuudestaan 7.2.2008.

John McCainin kampanjaa ei syksyllä otettu vakavasti ja televisioväittelyissä muut kilpailijat saivat enemmän puheaikaa. Mitt Romney ja Rudy Giuliani olivat suosituimpia mielipidekyselyissä ja vastaavasti eniten tukkanuottasilla keskenään. Kun Romney ja Giuliani syyttelivät toisiaan, McCainin vuoron tullessa hän vastasi rauhallisesti eikä pyrkinyt haastamaan ketään. Häntä ei alettu haastamaan väittelyissä vasta kun hänen suosionsa alkoi nousta. Erityisesti Romney pyrki haastamaan McCainin argumentilla, että hän ei ole "tarpeeksi konservatiivinen". Tämä juontaa siitä, että McCain on tehnyt yhteistyötä demokraattien kanssa eikä ole pelännyt haastaa puolueensa muiden jäsenten linjoja. Tämä on kuitenkin vaaleissa ollut McCainin etu, sillä hän vetoaa puoluerajojen yli kannattajiin, jotka eivät normaalisti äänestäisi republikaaneja.

Demokraatit

Demokraattien esivaalikiilvassa yllättävintä oli se, että kuinka vakuuttavasti Barack Obama on pystynyt haastamaan ennakkosuosikki Hil-

lary Clintonin. Demokraatit ovat puhuneet paljon muutoksesta, mutta epäselvää on se mitä muutoksella tarkoitetaan. Vuosi sitten odotettiin, että demokraatit puhuisivat kärkeästi Irakin sotaa vastaan, mutta odotuksien vastaisesti he eivät ole olleet vetämässä joukkoja kokonaan pois eikä asiaan liittyviä lupauksia ole annettu. Moni on ymmärtänyt muutoksen republikaanien ja demokraattien jatkuvan riitelyn lopettamisena, mikä olisi merkittävää Yhdysvalloissa, jossa puoluerajat ylittävä yhteistyö on melko harvinaista. Demokraattien väittely on ollut kiivaimmillaankin melko mietoa, toisin kuin republikaaneilla, joilla väittely on välillä mennyt lokaamisen puolelle. Demokraattien kampanjoinnissa yllättävää oli myös se, että John Edwardsin kampanja ei ottanut tuulta alleen ja hän vetäytyi kisasta jo ennen supertiistaita.

Barack Obama on ensimmäinen vakavasti otettava musta ehdokas, mutta hän ei ole korostanut ihonväriään juurikaan, vaan kampanjoi yli puoluerajojen ja kuten McCain, saa kannatusta molemmista puolueista. Obaman puhujanlahjoja on verrattu usein John F. Kennedyn ja Martin Luther Kingiin. Hän näytti nokkeluuttaan ABC:n väitteilyssä, jossa hän sanoi ettei enää erota kumpaa vastaan hän taistelee ehdokkuudesta, Bill vai Hillary Clintonia, viitaten Bill Clintonin aktiiviseen rooliin Hillaryn kampanjassa. Obaman etu on myös hänen nuori ikänsä verrattuna Clintoniin tai McCainiin, vaikka Clinton onkin pyrkinyt hyökkäämään Obaman vähäistä kokemusta vastaan, koska Obama on ollut vasta reilut kolme vuotta senaattorina. Clintonit ovat pyrkineet vähättelemään ihonvärin merkitystä sanomalla, että Bill Clinton oli ensimmäinen musta presidentti, viitaten hänen suosionsa afro-amerikkalaisten keskuudessa.

Hillary Clinton on hahmo, joka herättää vihaa republikaaneissa teki hän mitä tahansa. Clintonia pide-

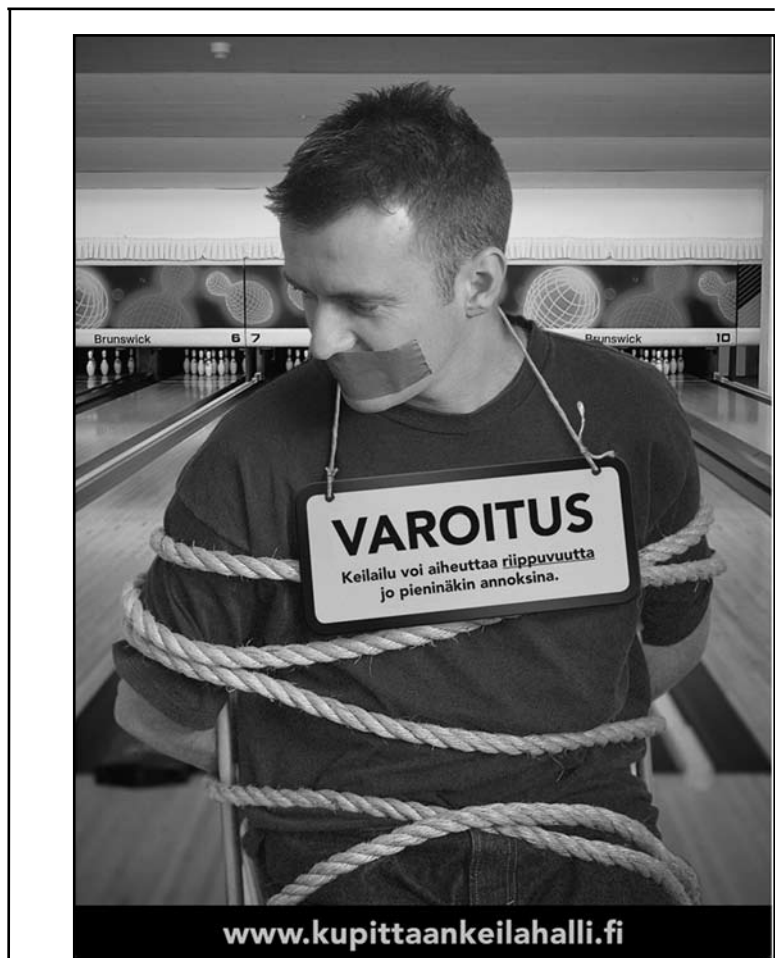
tään erittäin liberaalina, vaikka eurooppalaisittain katsottuna hän on vähintäänkin poliittisessa keskustassa. Clinton on pyrkinyt erityisesti vetoamaan latalaisamerikkalaisiin, joiden keskuudessa hänen suosionsa onkin korkea johtuen lupauksista paremmasta pienten lasten sosiaalihuollosta. Clintonia on mm. arvosteltu siitä, ettei hän juurikaan näytä tunteitaan, mutta New Hampshiren esivaalin kynnyksellä hän teki näyttävän tempauksen "itkemällä" lehdistötilaisuudessa juuri kun kaikki mielipidekyselyt näyttivät Obamalle jopa 13 % voittomarginaalia. Clinton on saanut myös arvostelua aviomiehensä ja Yhdysvaltojen entisen presidentin, Bill Clintonin, suuresta roolista kampanjassa.

Muutos vai status quo?

Kuten ensimmäisessä kappaleessa mainitsin, näissä presidentinva-

leissa tehdään historiaa, joko tulevan presidentin iän, sukupuolen tai ihonvärin puolesta. Muutenkin esivaaleissa on kilpailtu avainsanalla muutos. Jopa republikaanien on kuultu viljelevän sitä paljon, vaikka istuva presidentti onkin republikaani. Ilkeät kielet ovat sanoneet, että vaalityötä muutoksen puolesta tekevät tulevat pettymään ja neljän vuoden päästä uneksivat uudelleen muutoksesta. Ehkä näin, mutta nykyisen Yhdysvaltain hallinnon epäonnistumisista on vaikea enää pistää huonommaksi.

Yhdysvaltojen presidentinvaaleihin kohdistuu aina järjettömän paljon huomiota, mutta voin väittää että George W. Bushin epäonnistuneiden kahdeksan vuoden jälkeen huomio seuraavaan vapaan maailman johtajaan on ennennäkemättöä. Toivottavasti huomio olisi tällä kertaa positiivista.

Kaikkialla puhutaan p*****kaa

Naisten vuoro yleisessä saunassa

Lauteilla istuu kolme eri-ikäistä naista. Yksi heistä on amerikkalainen ja muut suomalaisia. Amerikkalainen kyselee suomalaisilta saunakulttuuriin liittyvistä yksityiskohdista, kuten löylyheittotekniikasta ja hikoilusta. Puhe kääntyy Yhdysvaltain presidentinvaaleihin ja parhaillaan käytäviin esivaaleihin. Suomalaiset kummas-televat amerikkalaisten monimutkaista vaalijärjestelmää, ja amerikkalainen selventää sen periaatteita. Amerikkalainen kysyy "sen naisen nimeä, joka on maanne johdossa". Suomalaiset tarkentavat Tarja Halosen olevan presidentti, jonka lisäksi on olemassa vielä miespääministeri nimeltä Matti. Naiset pohtivat omien presidenttiensä suosiota ja sen syitä. Amerikkalainen sanoo pitävänsä presidenttiään idioottina, joka on suuryritysten ohjaitavissa eikä sen tähden saa aikaan mitään kansalaistensa edun mukaista. Toinen suomalainen kysyy silmät pyöreinä, ajattelevatko monetkin amerikkalaisista samoin. Amerikkalaisnainen vahvistaa presidentin suosion huppenneen olemattomiin ja tiedustelee, ovatko suomalaiset tyytyväisiä tähän Haloseen. Suomalaiset kertovat presidenttinsä nauttivan kohtalaisen laajaa kannatusta, eikä suuria protesteja presidentin toimintaa kohtaan ole ollut. Amerikkalainen sanoo suomalaisten olevan silmiinpistävästi seesteistä kansaa, tai ainakaan he eivät ilmaise tyytymättömyyttään näkyvästi.

Itäsuomalainen anniskeluravintola

Pöydässä istuu parikymppisistä nuorista koostuva seurue, jonka yhteinen illanvietto on alkanut jo useita tunteja aiemmin. Osa nuorista ei ole nähnyt toisiaan pitkään aikaan eri opiskelukaupunkien takia, joten juttua riittää. Yksi on juuri saanut työpaikan hoitoalalta, ja toinen tuskailee opintotuen riittämättömyyden kanssa. Paperitekni-

"Kansalaisia ei voi mielestäni syyttää yhteiskunnallisen keskustelun puutteesta. Jos suomalainen demokratia ei toimi, vika on jossain muussa."

kan opiskelija pohtii opiskelualansa työnäkymiä ja valmistumista. Häntä ala ja työ vaikkapa jossain Etelä-Amerikan paperitehtaan esimiehenä todella kiinnostaa, mutta toisin kuin muut opiskelukaverinsa, hän ei ole koskaan halunnut äänestää Kokoomusta. Sosiaalialan opiskelija haukkuu kaverinsa korvia myöten porvariksi, mutta kaappaa tämän samalla hyväntahtoisesti kainaloonsa. Alkaa kyselykierron siitä, kuinka paljon kukin on ottanut opintolainaa ja miksi.

Eduskuntatalo

Valtiotieteiden maisteriksi juuri valmistunut nainen kiehuu rai-vosta kahvilassa kuunnellessaan naapuripöydän naurunremakkaa. Pöydässä istuu sama mies, joka kehuu naisen työvaatetusta silmät punoittaen joka päivä. Nainen voi huonosti siitä ajatuksesta, että hän tekee eduskunnassa valtavasti töitä toisten pelleillessä ja kertoessa mauttomia vitsejä. Tiedotusvälineiden ottaessa asian puheeksi nainen ei epäroki purkaa ärtymystään toimittajille. Parin päivän päästä puolet suomalaisista tietää, että Juha Miedon lisäksi eduskunnassa

työskentelee myös seitsemän muuta mieskansanedustajaa.

Kaupunkiliikenteen bussi

Isä ja kaksi lasta ovat matkalla kotiin. Ruoka-aika lähestyy, mutta lapset haluavat ensin leikkimään kotipihalle. Isän perusteelliset argumentit ruokailun tärkeydestä ennen leikkimistä ja nälän aiheuttamasta kiukkuilmioista eivät vakuuta isompaa lasta. Lapsi miettii hetken ratkaisua, kunnes keksii, että asiasta on äänestettävä. Äännet jakautuvat 2-1, ja isä nielee hiljaa vastaväitteensä.

Kansalaisia ei voi mielestäni syyttää yhteiskunnallisen keskustelun puutteesta. Jos suomalainen demokratia ei toimi, vika on jossain muussa. Poliitiikkaa puhutaan nimittäin joka paikassa, missä on ihmisiä mielipiteineen. Kuten esimerkeistä käy ilmi, asiakysymyksiä on lähes yhtä monta kuin puhujiaakin. Siksi onkin hyvä, että kansalaisia edustaa valtiollisessa päätöksenteossa mahdollisimman kirjava joukko kansanedustajia. Niin saunoja, paperitekniikko kuin perheenisäkin voi luottaa melko varmasti siihen, että ainakin joku kansanedustajista pitää samoja asioita tärkeinä kuin hän itse. Ja koska on kyse kansasta pienoiskoossa, on ilmiselvää, että joukosta löytyy hengenheimolaiset myös niille työpaikan tauko-huoneessa härskelijä juttuja heitteleville limaisille työkavereille. Ainoa kansalainen, joka ei luultavasti pysty samaistumaan yhteenkään kansanedustajaan on se filosofi, joka joskus meni väittämään, että parlamentti koostuu kansan kyykkäimistä.

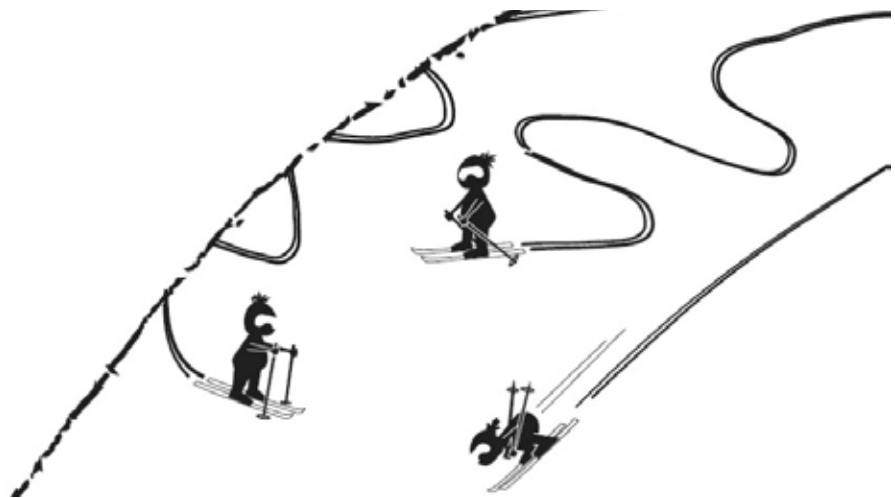
Teksti ja kuva.

Maija Karjalainen

IRTIOTTOJA JA

OIKAISUJA

Tällä palstalla viemärisukeltaja Sampo K. Saarinen pistää mutkat suoriksi.

Välipalaeväitä työelämään ja elämään

Kaikki mikä saadaan irti vanhas-ta, on tunnetusti puhdasta. Lumisen talven ja aurinkoisen kevään kunniaksi yllekirjoittanut ainakin on riemuissaan ulkoministerimme neuvosta: ”Ja jollei teillä ole ketään, kehen tukeutua, niin olkaa sitten autuaita siinä omassa puhtautes-sanne.”

Monenlaista todistajaa siellä nähtiin ministeristä opettajaan. Mutta kaiken yllä oli kuultava Allan Rämssi, naurava paholainen.

Kysyttäessä poliittisesta historiasta ja valtio-opista valmistuneiden mielipidettä tutkintomme suurim-masta ongelmakohdista, vastaukseksi saatiin mm. ”kesäkuu” ja ”en oikein osaa itseäänikään enää syyttää.” Rekrytointipalvelut kiittävät.

Uravalintojaan pohtiville on syytä kertoa eräs tositapaus. Joulukuussa 2003 Oulun edustan luotsiasemalla tapahtui työtaturma, jossa kävi niin, että luotsikutterinohitaja putosi laiturin ja aluksen välistä mereen ja hukkuu. Henkilö oli tapahtumahetkellä 2,3 promillen humalassa.

Tapahtumaa puitiin myöhemmin Oulun käräjäoikeudessa. Oikeus piti mahdollisena, että luotsikutterinohitaja liukastui ja putosi ve-teen. Turma saattoi johtua myös

uhrin vahvasta humalasta. Oikeus kuitenkin tuomitsi uhrin työparin sakkoihin virkavelvollisuuden rikkomisesta. Työparin tuomio tuli siitä, että myös hän oli humalassa työvuoronsa aikana.

Valmistumisen jälkeen työttömyysjaksot odottavat meistä joka kolmatta. Onnea ja menestystä. Pidä housut jalassa äläkä syö keltaista lunta. Jumalan siunausta, halusit tai et. Toisaalta, syöpään sairastuu vain joka neljäs.

Vuoden päästä valmistumises-taan töihin päässeet klubilaiset tienaaavat keskimäärin 2100 euroa kuussa. Viiden vuoden päästä ollaan kolmen tonnin kieppeillä. Verot pois kansan verta juovat, ei näillä vielä kuuhuun asti.

Tilastojen mukaan masentuneiden määrä Suomessa on pysynyt samana 1970-luvulta alkaen. Työkyyvyttömyyseläkkeitä on vain alettu myöntämään tuplasti aiempaan verrattuna ja masennuksesta on tehty numero. Masentuneet eivät enää pärjää nykyisessä työelämäs-sä. Älkää masentuko.

Leipäjonoihin on tullut taas uusia asiakkaita. Jääpähän sitten enem-

män rahaa muuhun, kun hakee leipänsä ilmaiseksi.

Omilla saavutuksilla, toiminnal-lamme ja matkoillamme keräämme kokemuksia ja elämäpisteitä, joista kootaan sarjataulukko ja vertaillaan muiden keräämiä pisteitä. Oletkos käynyt siellä ja siellä ja tehnyt sitä ja sitä...

Todellisuudessa elämme kuitenkin laina-ajalla, korkoa korolle sitten joskus, minulle kaikki ja nyt, paitsi ilmastonmuutokseen en voi vaikuttaa.

Kun pandemia tulee, älä väitä, ettei kukaan varoittanut. Ihmisiä kuolee kuin heinää, maailmantalous romahtaa ja rajat sulkeutuvat. Kysymys on vain ajan kysymys. Mutta surraan sitten vasta kun on suremisen aika. Nyt on elämän tarkoitus. Olla onnellinen. Vaan usein se polku niin liukaskin lie.

Onko Jumalaa olemassa? Saako ihminen yrittää todistaa Jumalan olemassaolon? *Tiede on itse itseään korjaavaa, mikään tieteellinen fakta ei siis ole lopullinen totuus.*

Nöyrytynyt on uskonon, ihmisarvon voi kertoa myös kahdella ja lypsävä lehmä ei täyty.

+++

Kadonnutta Keski-Eurooppaa etsimässä - itsereflektio ja kumppanit tovereina

Vaihto-opiskelu Ljubljanassa, Sloveniassa. Siihen voisi kuulua kokikseen sekoitetun punaviinin juomista ja kyseisen litkun kutsumista viidellä eri nimellä, jotakin etäisesti opiskelua muistuttavaa toimintaa, ryhmämatkoja (muualle) Balkanille...Mutta ei. Tämän kupletin rooleissa ovat edellisten sijasta niin kutsutun Keski-Euroopan historiaan hälyttävän syvälle hurahtanut poliittisen historian opiskelija, kasa 17-18-vuotiaille kirkassilmille tarkoitettuja historian oppikirjoja, paljon Eurooppa-jargonia kofeiinin vauhdittamana, Kalelan lauseiden pakonomaista toistelua ja vaihtareille tarkoitettujen kurssien välttelyä. Kyseessä on toisin sanoen vuoroin pelon, vuoroin toivon sävyttämä sekoaminen graduksikin kutsuttuun elämän keskipisteeseen parin tuhannen kilomerin päässä äidin olkapäästä, gradu(terapia)ryhmästä, -ohjaajasta ja muista suunnilleen vastaavassa tilassa vaeltavista kohdalontovereista.

Miten tässä näin pääsi käymään?

Hurahtaminen Sloveniaan tapahtui yhtenä harmaana joulukuun päivän vuonna 2006 Ljubljanan Poliittisen historian museossa. Museon viralliseksi historiaksi osittain aika yksipuolinen anti pakotti kysymään, mikä tämä maa oikein on, sillä näyttelyt glorifioivat varsinkin vuoden 1991 itsenäistymiseen johtaneita tapahtumia. Kun kuu-

kautta myöhemmin sain järkevästi ympäytyä Slovenian - ohjaajamme professori Rentolan ehdotuksesta - gradusuunnitelmaani, idea paluusta Ljubljanaan kirjoittamaan Erasmus-statuksella gradua oli selvä. Päätöstä helpotti ihastuttava slovenialainen tuttavapiiri ja Slovenian kauneus. Viimeksi mainittua monet suomalaiset aikakauslehdetkin ovat hiljattain jaksaneet ylistää.

Nyt kun kuitenkin kävi näin

Graduni käsittelee kansallisen identiteetin esilletuomista historia-politiikan viitekehyksessä Itävallan, Unkarin ja Slovenian historian oppikirjoissa, joten aiheen erikoislaatuisuuden ja erityisesti materiaalin vuoksi gradunkirjoittaminen täällä

on perusteltua. Materiaalin olen hakenut kohdemaista ja mikäli jotakin puuttuu, junia Budapestiin ja Wieniin kulkee Ljubljanasta huomattavasti useammin kuin esimerkiksi Loimaalta. Aiheeseen pääsee täällä elämällä myös ainakin jollakin tasolla syvemmin käsiksi, historiapolitiittisia ilmiöitä kun on nähtävissä vähän kaikkialla. Väliillä koko elämä ainakin pääni sisällä tuntuu pelkältä gradulta ja parilta surkealta käsitteeltä, edistyipä työ konkreettisesti tai ei - ja useinhan se ei edisty. Kaikkein mukavinta ovat keskustelut paikallisten asiantuntijoiden ja ystäväni kanssa, sillä ne ovat auttaneet hahmottamaan tilannetta eri tavalla. Parin tunnin kahvilakeskustelut Pedagoški inštituutin ja alan muiden setien kanssa ovat hyödyllisyyden lisäksi myös hupaisia ja yritänkin päästä tapaamaan vastaavia setiä ja tätejä myös itäiseen ja pohjoiseen naapuriin. On

Tukaj je Slovenia - täällä on Slovenia. Mukavaa, että joku jaksaa muistuttaa, missä olemme - mitä ikinä tällä sitten halutaankaan viestittää.

selvää, että asuminen Ljubljanassa vaikuttaa graduni lopputulokseen, koska ajattelen pakosti arkipäivän tilannetta Sloveniassa Unkaria ja Itävaltaa enemmän.

Tärkeintä gradussa on sen tekeminen, mikä ei taida olla missään ihan yksinkertaista. Kaipaen Suomesta varsinkin vertaistukea, sillä paikalliset ottavat opinnäytetyönsä hieman kevyemmin. Tosin tällä hetkellä kämppikseni kirjoittaa omaansa kevyet 14 tuntia päivässä. Olen naista on myös tyli. Olen kuullut heittoja, että voin huoletta raapustaa mitä tahansa, koska sloveenin ja unkarinkielisiä lähteitä ei kuitenkaan osata tarkistaa. Voi olla, mutta juuri aiheen tuntemattomuuden vuoksi vastuu järkevän kuvan ja johtopäätösten antamisesta on erityisen suuri – luki valmista gradua tarkastajien ja parin jo vapaaehtoiseksi lupautuneen kaverin lisäksi kukaan tai ei.

Välillä olen oikeissa ilmoittaa kiltile ohjaajasedälle lopettavani tällaisen pseudotieteen, koska en oman kulttuurini vankina osaa tehdä tarpeeksi oikeutta tutkimuskohteille. Tähän asti olen kuitenkin malttanut mieleni.

Neljä kieltä käytössä

Primääriaineiston lukeminen saksaksi, sloveeniksi ja unkariksi on ollut työsarka sinänsä, eikä se välttämättä ole suositeltavissa niin kutsuille normaaleille ihmisille. Unkarin lukeminen vaihtaripohjalta oli alussa todella hidasta, mutta nyt se on jo parhaimmillaan nautinnollista. Sivuvaikutuksena olenkin alkanut kaivata kirmailua Unkarin alankoalueilla ja flaneerausta eräässä unkarilaisessa yliopistokaupungissa. Sloveenin opettelemisessa ovat auttaneet sekä pohjalla ollut sukukieli makedonia – tai pikemminkin sen erikoisversio lastentarha-makedonia - että slovenialainen ystäväpiirini. Esiantuntijoiden kanssa pystyn jo keskustelemaan aihepiiristä-

Kahvilakulttuuria etsimässä –jälleen kerran.

ni sloveeniksi, vaikkei se aina niin virheetöntä olekaan. Välillä kompensoinkin vääriä taivutusmuotoja äänenvoimakkuutta nostamalla, mikä on varmasti erittäin viehättävää. Kaikista tärkein kieli on kuitenkin suomi. Mikäli en pysty kunnolla ajattelemaan suomeksi, päättelyn johdonmukaisuus kärsii väistämättä – ja on jo osittain kärsinyt. Täytyy vaan yrittää korjailla tuhoja.

Jaa mikä Keski-Eurooppa? Ja mikä ihmeen Slovenia?

Jos yksi syy graduaiheeseeni on ollut naiivi toive ymmärtää Keski-Eurooppaa, niin tällä hetkellä koko Keski-Euroopan määrittely on allekirjoittaneelle aika vaikeaa. Oikeastaan se on tainnut assosioitua rauhalliseksi ja ah-niin-sivistyneeksi istuskeluksi kahviloissa 1900-luvun vaihteen malliin. Mutta milloin tällainen nostalgia muuttuu kitschiksi ja kuinka rajoitetulla joukolla oli oikeastaan aikaa tällaiseen ajanvietteeseen?

Yhtäläisyyksiä niin kutsuttujen Keski-Euroopan maiden välillä voidaan nähdä lähihistoriassa ja useissa tapauksissa myös kuulumisessa aikoja sitten kuopattuun Habsburg-monarkiaan. Erojakin on kuitenkin paljon. Esimerkiksi naapurimaat

Slovenia ja Unkari vaikuttavat huomattavasti erilaisemmilta kuin aiemmin tajusinkaan, mitä voi ehkä selittää historialla, ehkä kielellä tai ties millä mentaliteetiksi kutsutulla hämärällä käsitteellä. Kertokaa, jos tiedätte paremmin.

Tänne tullessani halusin myös ymmärtää Sloveniaa ja onneksi olenkin päässyt kurkistamaan turisteille tarkoitettujen kiiltäväpaperisten esitteiden kuvien taakse. Ymmärtäminen itsessään on kuitenkin aika mahtipontinen sana. Maata voisi ehkä kuvailla hiljattain itsenäistyneeksi nuoreksi demokratiaksi, jolla on monia nuoren demokratian ongelmia ja maan poliittisista ilmapiiiriä voisi analysoida suhteellisen kaksijakoiseksi. Tämä pitänee paikansa, mutta samalla Slovenia ja varsinkin Ljubljana ovat niin paljon muutakin. Minulle ne merkitsevätkin ihmisiä ja heidän tarinoitaan - kerrottuja ja vaiettuja. Tarinoita, jotka ovat sidottuja historiaan, mutta jotka usein arkipäiväisessäkin erikoislaatuisuudessaan ponnahtavat sen yläpuolelle.

teksti ja kuvat:
Maria Kankkunen

Vallankumousta odotellessa

Reilut puolitoista vuosisataa ovat Taloudenhoitajan toverit odotelleet kapitalismin lopullista kriisiä. Kuten tiedämme, kapitalistisen järjestelmän elinikä on ylittänyt kaikki odotukset. Mutta annapa olla. Elämme nimittäin vaikeita aikoja.

Oman edun tavoitteluun perustuva järjestelmä lienee selviytynyt näinkin pitkään lähinnä siitä syystä, että se on mukautuvampi kuin opinkappaleiksi muodostuneita tutkimuksia laatineet tiedemiehet tulivat ajatelleeksikaan. Aikoinaan Saksassa työväenliikkeen johtotähdet pohtivat miten kapitalismi ajetaan lopulliseen kriisiinsä ja tulivat siihen tulokseen, että sen kanssa ei saa tehdä kompromisseja. Teot eivät kuitenkaan vastanneet puheita. Ja kun pirulle antoi pikkusormen, niin nykyisin ei ole enää olemassa koko työväenluokkaa. Työväenluokan puolustukseksi on tosin sanottava, että se ei suinkaan ole ainoa idealistinen ihmisjoukko, jonka markkinatalous on elinaikanaan nielaissut.

Imemällä itseensä vaikutteita oikealta ja vasemmalta vallitseva järjestelmämme on paitsi selviytynyt kaikista sitä kohdanneista kriiseistä, myös tuottanut meille valtavan määrän hyvinvointia. Ja jos kerran

voi vaikuttaa ja toteuttaa itseään järjestelmässä, joka kaiken lisäksi vielä tuottaa heille aineellista hyvää, niin mitäpä sitä valittamaan. Ja juuri tästä syystä kapitalistinen järjestelmä elää ja voi hyvin. Se tarjoaa illuusion avoimuudesta, mutta porskuttaa todellisuudessa menemään oman logiikkansa mukaisesti ihmisistä juurikaan piittaamatta. Siispä kaikki väärään tietoisuuteen vajonneet, herätkää!

Kapitalismi näyttää olevan jälleen kerran yhden ylitsepääsemättömän haasteen edessä. Sen jatkuvan kasvun ajatus toimi niin kauan kuin kasvun rajat olivat kaukana. Nyt niitä kolkutellaan, kun maapallo alkaa käydä pieneksi meidän lisääntyä ja kuluttaa. Lisäksi jotkut ovat jo ryhtyneet pohtimaan, kuinka kauan nopeammat autot ja kaapin nurkassa kasvava tavaravuori oikeastaan korreloivatkaan varsinaisen hyvinvoinnin eli onnellisuuden kasvun

kanssa? Järjestelmän selviytymiskyky punnitaan siis jälleen kerran, kun yhä useammat huomaavat, ettei sen toiminta enää kasvatakaan heidän onnellisuuttaan vaan johtaa kohti tuhoa. Silloin mitataan sitä, onko järjestelmä todellakin alhaalta avoin, eli ottaako se vastaan vaikutteita myös itsensä muuttamiseksi, eikä pelkästään suuntansa reivaamiseksi.

Tuolla jossain on nytkin kasvava joukko ihmisiä, jotka odottelevat vallankumousta kuka uskonsa ympäristötuhoon kuka turbokapitalisoiutumiseen tai talouden globalisoiutumiseen perustaen. Sen verran vahvaa oopiumia taitaa kuitenkin kansalle olla näinä päivinä tarjolla, että mitään kovin järjestyttävää tuskin tapahtuu. Kaikkina aikoina ihmiset kuvittelevat elävänsä historiallisia aikoja. Taloudenhoitaja sanoo: uskokaa pois, me emme ole poikkeus.

Taloudenhoitaja

Tällä palstalla Taloudenhoitaja tarkastelee talouden ja yhteiskunnan nykytilaa sekä tulevaisuuden suuntalinjoja.

Vallanhimoa ja poliittista teatteria

”Se joka tietää miten makkara ja politiikka syntyvät, ei enää koskaan nuku öitään kunnolla.” Torgrim Eggenin teos Pärstakerroin on poliittinen satiiri norjalaisesta yhteiskunnasta ja sen ongelmista.

Kirja sijoittuu 2000-luvun hyvinvoivaan Norjaan. Vaikka maa on vauraampi kuin koskaan, on se myös onneton ja aivan liian vauras uudistumaan. Tarinassa seurataan vaaleihin valmistautuvaa sosiaalidemokraattista päähallituspuoluetta, jonka puoluejohtaja-pääministeri menehtyy kesken vaalikamppailun. Alkaa taistelu vallasta. Mahdollisia perillisiä on kolme. On ay-mies Magne Skogstad, puolueen nouseva naistähti Hilde Nymo sekä edellisen puoluejohtajan ja elinkeinoelämän suosikki Trygve Berg. Heidän lisäksi tarinaan sotkeutuvat niin virkamiehet kuin lehdistökin.

Pärstäkertoimen politiikka on peliä, jossa pärjää lähinnä kieroilemalla ja taktikoimalla. Äänestäjät ovat pelinappuloita, joiden toiveet on kokonaan unohdettu. Totuudella ei oikeastaan ole väliä. Positiivisten mielikuvien luominen ja naistenlehtijulkisuus ovat avaimet voittoon, unohtamatta tietenkään negatiivisten huhujen, yleensä keksittyjen, levittämistä kilpailijoista. Vilpittömyyttä kirjan kuvaamassa politiikassa on onni, jonka merkitystä ei koskaan pitäisi aliarvioida.

Kieroa on myös mediäväki. Tehtävä demokratian vahtikoirana välkyy mielessä, mutta puolueettoman tiedonvälityksen edelle on mennyt mahdollisimman suurten myyntilukujen saavuttaminen. Sen saa huomata toimittaja, joka arvosteltuaan suositun hallituksen toimia löytää tavaransa pahvilaatikossa työhuoneensa ulkopuolelta.

Henkilöhahmoista ehdottomasti hykerryttävin on ihanan narsistinen Hilde Nymo, joka kilpailee mielestään täysin eri sarjassa muun puo-

luejohdon kanssa. Hilde on ilkeä manipuloitsija ja median lemmikki, jota kansa rakastaa. Jos Hilde edustaa nykypäivän nuoria poliitikkoja, on Magne Skogstad tyyppi-esimerkki vallan humalluttamasta poliitikosta, joka ei ymmärrä aikansa menneen jo. Trygve Berg on vaikuttaa porukan täyspäisimmältä, mutta vähän liian järkevältä ja hyvältä sopiakseen joukkoon. On siis helpottavaa kun hänestäkin viimein löytyy jotain skandaalinkäryistä.

Paitsi että kirjassa kurkistetaan vaalitaistelua käyvän puolueen kulisseihiin, käsitellään siinä esimerkiksi terrorismia, maahanmuuttajakysymystä sekä sosiaalidemokraattisen aatteen tilaa nykypäivänä. Pohditaan toisaalta terrorismin uhkaa Norjassa ja sitä, miten Norjan tulisi Nato-maana suhtautua terrorismin vastaiseen sotaan. Maahanmuuttajia taas syytetään

norjalaisen yhteiskunnan onnettomasta tilasta, verorahoilla eläimestä ja yleisestä turvattomuuden tunteesta. Sosiaalidemokraattisen aatteen muutosvaatimukset ovat ilmassa, mutta poliitikot eivät asiaan juuri halua tarttua, mielenkiintoisia aiheita suomalaisestakin näkökulmasta.

Kun maan johtava poliitikko saa lopussa huomata olevansa vain elinkeinoelämän eliitin juoksupolka herää kysymys, onko se suunta johon yhä useammassa maissa olla menossa? Kirja ainakin vihjaa hyvin vahvasti siihen suuntaan. Pärstäkertoimessa päädytään tilanteeseen, jossa tiettyjen yritysten vaatimukset ovat politiikan teon lähtökohdaksi ja ministerien tehtävä on lähinnä keksiä keinot niiden toteuttamiseen.

Huolimatta humoristisesta sävyistä kirja on mielestäni hyvä vaikkakin karrikoitu kuvaus siitä miten politiikassa toimitaan ja miten siinä pärjää. Mikä saa ihmiset ryhtymään poliitikoiksi? Pärstäkertoimessa syy on lähinnä vallanhimo, vaikka Trygvessä onkin välillä havaittavissa jopa jonkinlaista idealistia. On sääli, jos vallanhimo on ainoa syy politikointiin. Minä en ainakaan halua uskoa niin.

Jenni-Elisa Piirainen

Klubissa kuultua:

”Jos mulla olis vielä terävämpi pää, voisin ruveta kieli-tieteilijäksi...”

”Harto” Hakojärven urapohdintoja

”Elämä on yhtä skippaamista”

Maria S:n metafyyysisiä mietelmiä jässysitsien jälkeen

Alumnin kynästä

Tiedottajan arkea etsimässä

Etsin inspiraatiota tämän tekstin kirjoittamiseksi. En mennyt kävelylle tai baariin, vaan luin yhteisöviestintätutkimusta 2007. Inspiraatio löytyi. Tutkimuksen mukaan 39 prosentissa viestintäyksiköistä työskentelee 2-6 ihmistä. Palkkamediaani on 3200 euroa. Ja viimeisen vuoden aikana 42 prosenttia on saanut keskimäärin 1500 euron kertaluontoisen bonuksen.

Keitä ovat nämä viestintäalan ammattilaiset? Minäkin haluan 1500 euron bonuksen, isomman palkan ja työkaverit! Samaisen tutkimuksen mukaan 33 prosenttia viestintäalan ammattilaisista toimii tiedottajina. Niin minäkin.

Tiedottajan työnkuvaan mahtuu monenlaista, ja yleistyksiä on hankalaa tehdä. Kansalaisjärjestössä työskennellään usein aika itsenäisesti ilman tiimiä, ehkä myös keskivertoa pienemmällä palkalla, mutta sisällöllisesti työ saattaa olla hyvin monipuolista ja haastavaa. Yhden mediatiedotteen taustalle voi mahtua puolen vuoden tai vuoden ajan kestänyt työ – hankkeen alkuideointi, rahoituksen hakeminen, mahdollinen lisäkäsien palkkaaminen, käytännön suunnittelu ja toteutus, ja tietynä aikana asiasta tiedottaminen.

Yleisesti voisi ajatella, että hyvä tiedottaja omaa vahvuuksia paitsi suullisen ja kirjallisen ulosannin, suunnittelun sekä esiintymisen saralla, myös kykyä nähdä ja ennakoida oman toimintakentän tapahtumia.

Oma työni on hyvin vaihtelevaa ja sisältää tehtäviä laatikoiden kantamisesta strategian kirjoittamiseen. Tämä vapaamuotoinen raportti muutaman viikon ajalta kertoo työstäni enemmän kuin tuhat kuvailevaa virkettä.

Viikko 4, 2008

Perjantaina järjestetään Helsingin messukeskuksessa EDUCA-mes-

siä, jotka keräävät yhteen valtavan määrän YK-liiton keskeistä kohderyhmää, opettajia. YK-liitto esittäytyy Kansalaisvaikuttamisen torilla yhdessä monen muun järjestön kanssa.

Ennen kuin messutapahtumaan asti on päästy, olemme istuneet monen järjestön yhteisissä kokouksissa suunnittelemassa torin ulkoasua ja yhteistä teemaa.

Torstaina soitan painotaloon, jossa viimeisin painos julkaisemastamme suvaitsevaisuuskasvatusta käsittelevästä oppaasta tehdään. Opas pitää saada jakoon messuilla. Kuljetusfirma tuo oppaan toimistolle perjantaina messujen alkamisen jälkeen, kuljetamme laatikot taksilla perille. Oppaat loppuvat kesken.

Olemme kehittäneet keväällä 2007 julkaistusta Ihmisoikeuslautapelistä live-sovelluksen, jota pelaamme nyt kolmatta kertaa Linanmäeltä lainatulla onnenpyörällä. Peli etenee kuten vanhassa Onnenpyörä tv-sarjassa konsanaan, mutta vokaalien ostamisen sijaan ihmiset pohtivat vastauksia mm. kysymykseen siitä, koska ihminen on äärimmäisen köyhä: silloin kun hänellä on käytössään 1, 2 vai 3 euroa päivässä.

Pelin peluuttaminen tammikuisesa messuhallissa opettajille eroaa aika paljon heinäkuisesta päivästä Pori Jazzeilla. Jalkaudumme pelimme kanssa Poriin taas ensi kesänä.

Viikko 5, 2008

Suomi on päivittämässä YK-strategiaansa: asiakirjaa, jossa linjataan Suomen YK-politiikasta. Saamme

Hyvä suullinen ulosanti kuuluu tiedottajan vahvuuksiin. Inka Leisma tapaamassa klubilaisia Helsingin exculla.

osallistua lausuntokierrokseen. Luen strategialuonnoksen. Luen ulkoasianministeriön oman strategian. Luen hallitusohjelman. Luen hallituksen kehityspoliittisen ohjelman. Mietin, miten tuleva linjaus monenkeskisestä yhteistyöstä vaikuttaa YK-strategiaan. Monenkeskinen yhteistyö tarkoittaa esimerkiksi YK-järjestöjen kautta kanavoitavia kehitysyhteistyövaroja. Entä miten tähän kaikkeen vaikuttavat eduskunnalle myöhemmin tänä vuonna annettavat ihmisoikeuspoliittinen selonteko ja ulko- ja turvallisuuspoliittinen selonteko?

Kirjoitan lausunnostamme luonnoksen, ja lähetän sen pomolle. Jään miettimään, miten eri ministeriöt koordinoivat Suomen tekemää

YK-politiikkaa. Kuka edes tietää, mitä YK-politiikka tarkoittaa?

Perjantaina osallistun koulutukseen, jossa käsitellään kuvia ja viestejä kehityspolitiikan kentällä. Kuvien valinta esimerkiksi kehityskysymyksiä käsittelevään julkaisuun ei ole yhdentekevää. Yritän tuupata kauemmaksi musertavaa ajatusta: jokainen ihminen lukee kuvaa ja sen sanomaa joka tapauksessa eri tavoin. Koulutus on tarpeellinen ja hyvää jatkoa aiemmin järjestetyille kampanjakoulutukselle. Liian usein järjestöissä unohdetaan, että asian tai viestin tuotteistaminen voi olla järkevää. Tiedotteiden lähettäminen jo valmiiksi kiinnostuneiden sähköpostilistoille ei riitä.

Koordinoin myös eräänlaisen YK-käsikirjan julkaisua, toivottavasti saamme sen painokuntoon puolen vuoden sisällä. Koulutuksen jälkeen menen kahvilaan lukemaan ulkopuolisen tekijän kirjoittamaa, YK-järjestelmää kuvaavaa osiota. Mietin, miten oppaan tuleva lukija voisi parhaiten ymmärtää eri toimielinten väliset yhteydet. Oppaasta pitäisi saada selkeä ja monikäyttöinen käsikirja, joka kertoo YK-järjestelmästä, YK-reformista ja järjestön keskeisistä toiminnan aloista. Aika iso haaste.

Viikko 6, 2008

Viikko alkaa hallituksen kokouksella, jossa vierailleva ulkoasiainministeriön edustaja esittelee YK-strategian luonnosta. Keskustelemme asiasta puolitoista tuntia. Kokouksen päätteeksi YK-liiton lausunto strategiaan hyväksytään, kun se on ensin käyty läpi luku luvulta.

Ulkoministeri Ilkka Kanervan aloitteesta perustettuun ulko- ja turvallisuuspoliittiseen nuorten ryhmään valittujen nimet julkistetaan tiistaina. Ryhmän tarkoituksena on yleisen pohdinnan ja keskustelun lisäksi antaa kommenttinsa tekeillä olevan ulko- ja turvallisuuspoliittisen selonteon valmisteluvaiheessa. Yli 400 hakijan joukosta ryhmään on valittu yksi kevään 2007 valta-

”Yleisesti voisi ajatella, että hyvä tiedottaja omaa vahvuuksia paitsi suullisen ja kirjallisen ulosannin, suunnittelun sekä esiintymisen saralla, myös kykyä nähdä ja ennakoida oman toimintakentän tapahtumia.”

kunnallisen Malli-YK -kokouksen järjestelyihin osallistunut nuori nainen! Päätän ehdottaa pomolle, että lähestymme ryhmän jäseniä YK-aiheisella tietopakettilla. Turvallisuuden, kehityksen ja ihmisoikeuksien välisen yhteyden korostaminen tälläkin foorumilla voi olla tarpeellista, ettei jäädä puhumaan pelkästään aidan seipästä.

Keskiviikkona julkaisemme uudet verkkosivut. Pitkään tehty työ saa vihdoin konkreettisen muodon. Ovatko sisällöt kohdillaan? Toimivatko ruotsin- ja englanninkieliset sivut? Ilokseni huomaan, että moni asia toimii erinomaisen hyvin. Uusi uutiskirjeemme saa heti tilaajia. Avaan kuohuviinipullon ja pyydän kaikki samalla käytävällä toimivat järjestöt juhlistamaan julkaisua.

Torstaina kärsin henkisestä krapulasta ja pienestä työuupumuksesta lukuisien tietokoneen ääressä vietettyjen työtuntien takia. Uutta verkkopalvelua on suunniteltu ja rakennettu puoli vuotta, ja julkaisuun kohdistuneet paineet purkautuvat lähinnä väsymyksenä.

Yritän ohjeistaa projektityöntekijää ideoimaan kouluille suunnattua aamunauvuksien pakettia. Päädymme selaamaan nuorisolehtien keskustelupalstoja, jotta pääsisimme jyvälle siitä, kenen nuorisoidolin pitäminen aamunavaus ihmisoikeuksista uppoaisi yläasteikäiseen yleisöön parhaiten.

Vastaan puhelintiedusteluun, joka koskee kansainvälisen ympäristöpäivän isäntäkaupungiksi hakemista. Esitän epäilykseni, että isäntäkaupungit valikoituvat YK:n ympäristöohjelman UNEP:n vuosittaisten kokousten pitopaikkojen mukaan, eivät varsinaisen hakuprosessin seurauksena. UNEP:ssa ovat vain

brändänneet kokouspaikan pidon näitisti.

Hymyillen muistelen sitä soittajaa, joka halusi jättää soittopyynnön Mikko Kuustoselle. Samalla mieleen palaavat ne tiedustelut, joissa joku haluaa meiltä nimilistan tiettyssä maassa olevan pakolaisleirin ihmisistä löytääkseen kadonneen läheisensä tai joku haluaa meiltä apua kokemansa ihmisoikeusloukkauksen käsittelemiseksi YK:ssa. On vaikea kertoa ihmisille, että ei voi auttaa.

Summa summarum

Tarkastelluilla viikoilla ei lähetetty yhtään mediatiedotetta. En saanut 1500 euron bonusta. En joutunut kantamaan yhtään laatikkoa, mutta jouduin miettimään, suunnittelemaan ja kirjoittamaan paljon. Suunnittelutyötä tein paljon yksin, ilman 2-6 hengen tiimiä.

Tiedotan uusista verkkosivuista vasta, kun ne ovat olleet toiminnassa muutaman päivän. YK-käsikirjasta tiedotan vasta, kun se valmistuu myöhemmin tänä vuonna. Uusille verkkosivuille tulevasta Ihmisoikeuksien julistuksen 60-vuotisjuhlan teemasivustosta tiedotan, kunhan saamme rakennettua sivuston ulkoasun ja tekniikan kuntoon.

Ja samalla mietin jo ensi syksyä. Kuinka kampanjoimme kansainvälisenä lukutaitopäivänä? Miten parhaiten nostamme esiin YK-päivän? Kuinka monta harjoittelijaa tarvitsemme syksyksi? Ja mitä teemme vuonna 2009? Rahoitushakemuksen kirjoittaminen pitää aloittaa viimeistään kesäkuussa.

Teksti: Inka Leisma

Kuva: Maija Karjalainen

Esittelyssä Matias Kallio ja keilailu

Kuka meistä on aikaisemmin tiennyt, että keilailu on maailman kolmanneksi harrastetuin laji. Keilailun edelle kiilaavat vain jalkapallo ja lentopallo. Epävirallisemmin väitetään keilailun olevan heti snookerin jälkeen eniten älyä vaativin urheilulaji (shakki ei ole urheilua!). Haastatteluun istui Matias Kallio, valtiotieteiden ylioppilas ja keilaaja, joka vain muutama viikko sitten oli hävinnyt 17000 euron moottoripyörän yhdellä keilalla.

Kuinka kauan olet harrastanut keilaamista?

”Aloitin kuusivuotiaana ja nyt on noin 15 vuotta takana.”

Mikä tai kuka sai sinut aloittamaan keilailun?

”Isä. Isä harrasti itse keilailua ja vei ensimmäisen kerran keilaamaan. Keilahallista muodostuikin sitten toinen koti, jäähallin ja jalkapallokentän ohella.”

Mikä sitten keilailussa viehättää? Tavalliselle meikäläiselle keilailu tuntuu olevan lähinnä ajanvietettä.

”Keilailussa oppii koko ajan enemmän, koska kysymys ei ole ihan tikanheitosta. Joka heitto on erilainen. Pitää huomioida heiton voima, kierre, kenttä ja kentän kuluminen.

Onko oikein puhua keilapallon heittämisestä?

”Kyllä. Joo. `Hyvä heitto`, tulee itsekin sanottua.

On kuitenkin pakko kysyä, että onko keilaaminen urheilua?

”Huippu-/kilpatasolla keilailu on urheilua. Massatasolla lähinnä

ajanviettoa ja kevyttä liikkumista. Kaljamahaisena tuskin pystyy tai jaksaa keskittyä koko kisaan. Kovatasoinen finaali voi kestää jopa kahdeksan tuntia. Myös Puolustusvoimat määrittelevät keilailun urheiluksi, kävin itsekin intin Lahden Urheilukoulussa.”

Tuleeko hiki? Onko se rankkaa? Entä sopiiko laji koneen tai kirjan edessä päivänsä viettävälle valtiotieteilijälle?

”Harjoittellessa tulee ainakin hiki. Kilpailutilanteessa hien määrä riippuu kilpailun intensiteetistä. Jos muuten ei hikoile, niin sitten on tuskahiki. Kyllä pelipaitaa joutuu vaihtamaan.

Miksi ei sopisi valtiotieteilijälle? Lajia voi harrastaa minkä ikäisenä tahansa ja keilahalleilla näkee ihmisiä kolme vuotiaista 90-vuotiaisiin. Miksi sitten valtiotieteilijä ei sopisi kuvaan?”

Jatketaan kysymyksiä hieman lukijoita miellyttävämmällä aiheella. Miten keilailun pystyy aloittamaan? Millaista panostusta

aloittelijalta vaaditaan. Välineitä, rahaa?

Kävelet keilahallille ja maksat ratamaksun. Kengät ja pallon saa lainaksi ratamaksulla. Vielä, jos on oikein fiksu ja rohkea, kuten klubilaisen tulee olla, pyytää keilahallin henkilökunnalta opastusta. Apua saa varmasti. Jos innostuu lajista enemmän, on hallilla pro shop, jossa sinulle voidaan tehdä oma pallo mittatilaustyönä. Shopissa myydään myös starttipaketteja, johon kuuluu pallo, kengät ja kassi. Starttipaketin hinta on alle 200 euroa.”

Onko Turussa jotain opiskelijajäsenmaksusta hinnoiteltua keilailupaikkaa?

”Kyllä. Kupittaaan keilahalli on ainakin. Se on Suomen halvimpia, mikä johtuu siitä, että hallia pyörittää yhdistys, Turun keilailuliitto. Muualtakin kyllä löytyy.”

Onko Turussa tai lähistöllä keilailuseuraa? Useita? Onko näillä seuroilla aloittelijaryhmiä? Mihin itse kuulut?

”Itse kuulun Turun Weikkoihin. Turussa on noin 30 keilaseuraa, jois-

sa suurimmassa osassa on ryhmiä aloittelijoille. Oikeastaan seuraan kuulumisen tarkoittaa sitä, että saa kilpailla. Kun olet rekisteröitynyt pelaaja, sinun tulee kuulua seuraan. Kovatasoisimpia seuroja Turussa ovat Turun Weikot ja Silver Club. Tietenkin voi myös perustaa oman seuran.”

Jos minä haluaisin aloittaa keilaamisen tositaroituksella, kuinka kauan tai paljon pitäisi harjoitella ennen kuin kehtaisi mennä kisaamaan?

”Ei paljoakaan. Kilpailuissa pelaajat pelaavat omissa luokkasarjoissaan. D-luokassa ovat pelaajat, joiden sarjakeskiarvo on alle 155. C-luokassa sarjakeskiarvon tulee olla 155-175 välissä, B-luokassa 175-190 ja A-luokassa 190-200. Korkeimpana sarjatasona on Master, jossa pelaajien sarjakeskiarvon tulee olla yli 200. Master -tasoisia pelaajia Suomessa on noin 200 (yhteensä lajin harrastajia n. 10000).

Useimmissa kilpailuissa on golfin kaltainen tasoitusjärjestelmä, jossa saat alhaisempaa keskiarvoa vastaan hyvityspisteitä parempia pelaajia vastaan, jotta kaikki pelaajat saataisiin mukaan kilpailuun.”

Viimeiseksi minun oli pakko kysyä Matiakselta, mitkä ovat hänen suurimmat saavutuksensa keilailussa. Niiksi hän luetteli: Junioreiden EM-kulta (joukkuekilpailu), Miesten SM-pronssi (joukkuekilpailu), Nuorten MM 5. sija (parikilpailu) sekä useita European Bowling Tourin pistesijoja.

Lisätietoja keilailusta ja sen aloittamisesta saa tietysti Matiakselta, mutta myös osoitteesta www.keilailu.fi. Reissukuulumiset kannattaa kysyä herralta itseltään.

**Kuva: Matias Kallion arkisto
Teksti: Timo Miiluniemi**

Fact File:

nimi: Matias Kallio
ikä: 21 v.
pituus: 180 cm
paino: 82 cm
maksimisyke: 220
leposyke: 70
sarjakeskiarvo: 209 (max.300, suomen parhaimmilla noin 225)
suurin voitto: junioreiden EM-kulta (joukkuekilpailu)
karvain tappio: Ballmasters open finaali, tammikuu 2008 (Suzuki Hayabusa).

Poliittista realismia on kuulua liittoon jo opiskeluaikana

Oma liittosi

www.sval.fi

Yleisölle vai yhteiskunnalle?

Yleisradio Oy:n nykytila ja tulevaisuus

Miten Ylen pitäisi vastata muuttuneen toimintaympäristön- sa asettamiin haasteisiin? Miten Ylen toiminta voidaan tur- vata myös tulevaisuudessa?

Valtionyhtiön asema nyky-
käsessa yhteiskunnassa
ei ole kaikissa oloissa ko-
vinkaan houkutteleva. Vuorollaan
on julkisuuden ja päivänpolitiikan
negatiivisesta loistevalosta saanut
kärsiä Finnair, vuorollaan Fortum
ja VR. Eräs valtionyhtiö on viimei-
set vuodet kuitenkin saanut kestää
enemmän kritiikkiä kuin yksikään
toinen - Yleisradio Oy. Ennen ar-
vostetusta Yleisradiosta on vuoden
2003 radiokanavauudistuksen, te-
levision digitalisoinnin, jatkuvasti
kohonneiden lupamaksujen, heikon
taloudellisen tilanteen ja jatkuvien
sisäisten erimielisyyksien johdosta
muotoutunut kansan mielissä on-
gelmalapiseksi. Mitä ihmettä Yleis-
radiolle on tapahtumassa? Mikä
YLEä vaivaa?

Luonneongelmainen yhtiö

Suomen lain mukaan Yleisradion
tehtävänä on: "tuoda täyden pal-
velun televisio- ja radio-ohjelmisto
siihen liittyvine oheis- ja lisäpalve-
luineen jokaisen saataville yhtäläi-
sin ehdoin" (Laki Yleisradio Oy:stä,
7§). Erityisen luonteen Yleisradiolle
kuitenkin luo lain yhtiölle asettama
yhteiskunnallinen vastuu ja sivistyk-
selliset tehtävät, jotka yhtiön on jul-
kisen palvelun ohjelmatoiminnassa
otettava huomioon. Juuri nämä vaa-
timukset asettavat YLEn asemaan,
jossa se yhtä tehtävää täyttäes-
sään joutuu usein toimimaan toista
tehtäväänsä vastaan. Ympäristön
muutospaineessa YLE on joutunut

***"lain ... vaatimukset asettavat YLEn asemaan, jos-
sa se yhtä tehtävää täyttäessään joutuu usein toi-
mimaan toista tehtäväänsä vastaan."***

vääjäämättä yhä kauemmas alku-
peräisestä luonteestaan.

Ymmärtääkseen YLEn nykyisen
aseman, on ymmärrettävä myös
Yleisradion historiaa - erityisesti on
huomioitava Yleisradion yhteiskun-
nallisesti merkittävä asema suoma-
laisen sivistyksen, kulttuurin, politi-
kan, kansanvallan, tasa-arvon, sekä
tiedollisen että teknisen kehityksen
saralla. Vuonna 1926 perustettu
Yleisradio muuttui valtakunnalliseksi
vuonna 1928 ja siirtyi suomen
valtion alaisuuteen vuonna 1934.
Valtiollisena viestintäyhtiönä sen
tehtävänä on ollut palvella yhteis-
kunnan ja valtion etuja, toisinaan
itsenäisempänä toimijan, toisinaan
enemmän valtiosta riippuvaisena,
muokaten toimintaansa yhteiskun-
nallisen tilanteen mukaan. Pitkällä
aikavälillä YLEn voidaan kuitenkin
sanoa kasvaneen ulos alkuperäi-
sestä roolistaan - suhde valtioval-
taan on nyt etäisempi kuin ehkä
koskaan aikaisemmin ja YLEn sivi-

tyksellinen tehtävä on hämärtynt
modernin mediaryityksen kiiltävien
kulissien taakse.

Yleisradion nykyistä luonnetta
analysoitaessa on myös otettava
huomioon kilpailutilanteen kirisi-
tyminen suomalaisessa radio- ja
televisiotoiminnassa, jossa YLEn
hallitseva asema sai varsinaisen
haasteen vasta 1980- ja 1990-lu-
vuilla, jolloin itsenäisesti ja ammat-
timaisesti toimivien kaupallisten
kanavien nousun todella voidaan
katsoa alkaneen. Pystyäkseen vas-
taamaan kaupallisten kanavien
haasteeseen, on Yleisradio joutu-
nut tehostamaan toimintojaan ja
muuttamaan ohjelmasisältöään.

Kaiken muutoksen keskellä Yleis-
radio on kuitenkin edelleen sidottu-
na lain sille määrittämiin tehtäviin
ja vastuuseen. YLEllä ei ole tasa-
arvoista mahdollisuutta kilpailla
kaupallisten kanavien toiminnan
kanssa, eikä se ole YLEn tarkoitus-

***"YLEn kannalta kohtalokasta on kuitenkin ollut
se, että yhtiö itsekin on tuntunut toisinaan unoh-
taneen oman luonteensa."***

kaan - asia, jonka suurin osa suomalaisista veronmaksajista on täysin unohtanut. YLEn kannalta kohdalokasta on kuitenkin ollut se, että yhtiö itsekin on tuntunut toisinaan unohtaneen oman luonteensa. Toisaalta kilpailun lisääntyminen on luonut yhtiöstä tehokkaamman ja itsenäisemmän toimijan, mutta toisaalta se on samalla siirtynyt yhä viihteellisempään ohjelmatarjontaan, unohtanut alkuperäisen asiasisältöisen ohjelmatarjonnan ja vähentänyt omaa ohjelmatuotantoaan. Näiden muutosten myötä YLE on osittain kadottanut ne suuntaviivat, jotka sillä toiminnassaan tulisi olla. Suurta yleisöä tavoitteleva yhtiö on kadottanut yhteiskunnallisen luonteensa, mutta ei toisaalta ole saavuttanut tavoittelemansa yleisöäkään.

Ongelmasta toiseen

YLEen viime vuosina kohdistettu kritiikki ei toki ole ollut täysin perusteetonta. Yhtiön toiminta on ollut tehotonta, jopa tuhlailevaa. Tätä on pyritty parantamaan leikkaamalla henkilöstöä. YLEn vakinaisen henkilökunnan määrä onkin tippunut tasaisesti viime vuosina. Henkilökunnan vähentäminen on siis tuonut tehokkuutta, mutta toisaalta se on tuonut myös negatiivisia seurauksia - Yleisradion oman ohjelmatuotannon tason koetaan heikenneen. Määrällisesti ohjelmatuotanto on toki lisääntynyt, mutta sisällöltään ohjelmatarjonta on entistä kevyempää ja jatkuvien uusintojen sävyttämää. Henkilömenojen vähentäminen ei myöskään ole lopullinen ratkaisu YLEä kiusaavaan taloudelliseen kurimukseen. Henkilökunnan vähenemisestä huolimatta yhtiö teki vuonna 2006 tappiota 16,5 miljoonaa euroa.

Yleisradion ongelmat eivät kuitenkaan johdu pelkästään taloudesta. Suuren haasteen YLElle luo myös ongelmallinen television digitalisointi. Ottaen huomioon yhtiön taloudellisen tilanteen, voisi sanoa

[Ylen] ”Suurimmat ongelmakohdat liittyvät yhtiön toiminnan, tavoitteiden ja ohjelmatarjonnan yhteensovittamiseen”

digitalisoinnin tapahtuneen jopa huonoimmalla mahdollisella hetkellä. Ongelmasta YLE ei kuitenkaan voi syyttää muuta kuin pääomista-jaansa valtiota, sekä omaa hallintoneuvostoaan. Taloudellisissa vaikeuksissa painivan yhtiön vieminen suuren ja kalliin muutoksen läpi on vähintäänkin omalla terveydellä leikkimistä. Digitaalisen ja analogisen ohjelmiston päällekkäin lähettämistä, tekniikan uudistamisesta, sekä uuden tekniikan käyttöönotosta koituvat kustannukset ovat huomattavia.

YLEn voidaan siis monessa mielessä sanoa liukuneen monille suur yrityksille tuttuun tilanteeseen: yhtä nurkkaa korjatessa toinen nurkka jo lahoaa. Ongelmilla on tapana seurata toisiaan.

Ylen toiminnan dilemma

Mikä YLEä oikeasti vaivaa? Suurimmat ongelmakohdat liittyvät yhtiön toiminnan, tavoitteiden ja ohjelmatarjonnan yhteensovittamiseen. Yhdessä nämä luovat YLEn toiminnasta hankalan dilemman, jonka ratkaisu ei ole kovinkaan yksinkertaista.

Luodakseen kanavilleen laadukasta sisältöä, YLE tarvitsee ohjelmilleen yleisöä, sillä valtionyhtiön asemasta huolimatta vain yleisö tuo YLElle sen kaipaamaa taloudellista vakautta. Saavuttaakseen katsojia yhtiön on kuitenkin antauduttava ohjelmatarjonnassaan kilpailuun kaupallisten radio- ja televisiokanavien joukkoon. Käytännössä tämä tarkoittaa ohjelmatarjonnan

vihteellistymistä ja kevenemistä - siirtymistä yhä kauemmas alkuperäisestä, asiantuntevuuteen ja asiasisältöön pohjautuvasta, ohjelmatarjonnasta. Tuottaakseen edes osittain lain sillä määräämää ohjelmatarjontaa, joutuu YLE yhä enemmän luopumaan yhteiskunnallisista arvoistaan ja periaatteista. Käytännössä tämä tarkoittaa YLEn ohjelmatarjonnan laajenevan sisällöltään ja laadultaan yhä enemmän.

Yleisradion toiminta on siis umpikujassa. Yhtiön yhteiskunnallinen tehtävä ja vastuu estävät sitä kilpailemasta viihteeseen keskittyneiden kaupallisten kanavien kanssa, mutta toisaalta kilpailu katsojista on YLEn toiminnan kannalta välttämätöntä. Mikä siis neuvoksi? Yhtä tietä ei ole, mutta tasapainottelu välissäkin on kallista.

Yleisradion tulevaisuus

Yleisradion tulevaisuudesta puhuttaessa kaksi asiaa nousee ylitse muiden: suomalainen yhteiskunta tarvitsee YLEä ja YLE puolestaan tarvitsee yhteiskunnalta muutoksia, jotka takaavat sille mahdollisuuden toimia.

Tämän hetkessä tilanteessa YLE on osittain yhteiskunnallisten paineiden ja rajoitusten uhri. YLE tarvitsee yhteiskunnallista muutosta voidakseen toimia kunnolla. Yhteiskunnallisista muutoksista tärkein YLEn kannalta olisi siirtyminen pois jo aikansa eläneestä lupamaksuihin perustuvasta rahoituksesta. Lupamaksurahoitus on paitsi kallis

”Tärkein uudistus olisi siirtyminen pois lupamaksurahoituksesta”

ja hankala valvoa, myös todellisuutta kaukaa kiertävä. Totuus on kuitenkin, että jokainen suomalainen nauttii YLEn palveluista, omistipa kansalainen televisiovastaanottimen tai ei. Yleisradio tuottaa julkisia palveluita, jotka hyödyttävät yhteiskuntaa siinä missä sairaaloiden ja koulujen tuottamat palvelut. Miten on siis mahdollista, että YLEn rahoitus perustuu edelleenkin keinotekoisiiin lupamaksuihin, eikä verotuspohjaisiin ratkaisuihin? Jos YLEn toiminnan lähtökohtana on palveluiden takaaminen kaikille suomalaisille, eikö silloin myös yhti-

ön toiminnan rahoitus kuulu kaikille suomalaisille?

Yleisradion yhteiskunnallinen tehtävä on edelleen kiistattoman tärkeä. Vaikka yhtiön ohjelmatarjonta onkin viihteellistynyt, on YLE edelleen Suomessa ainoa toimija, joka edelleen tuottaa itselleen kattavasti laadukasta asiaohjelmaa, luo yhteiskunnallista vuorovaikutusta, kehittää kotimaista kulttuuria ja tukee monipuolisesti yhteiskunnallista kehitystä. YLEn näin tuottamia arvoja ei kuitenkaan pysty mittaamaan taloudellisesti. Oikeastaan YLEn arvo selviäisi vain lopettamalla yhtiön toiminnan. On kuitenkin vaikea

uskoa niin koskaan käyvän. YLEn ei oikeastaan edes tule mitata rahalla, sillä valtiollisen yleisradioyhtiön tehtävänä ei edes ole tuottaa voittoa - YLEn tehtävänä on tuottaa jokaiselle suomalaiselle saatavilla olevia julkisia palveluita. YLEn toimintaa ei tule verrata kaupalliseen televisio- ja radiotoimintaan, sillä niiden toiminnan edellytykset ja tavoitteet ovat täysin erilaisia.

J. Lammassaari

Haastattelussa: poliittisen historian laitoksen uusi assistentti Erkka Railo

Ulkoministeriöstä yliopistolle

Saapuessani haastatellaan uutta poliittisen historian assistenttia törmään nuoreen, yllättävän paljon opiskelijalta näyttävään mieheen. Erkka Railo toivottaa minut tervetulleeksi ja tarjoaa kahvia. Uusi assistenttimme paljastuu mukavaksi ja mielenkiintoiseksi persoonaksi, jonka vapaa-ajan ongelmat ratkaisee kotona odottava kaksivuotias poikalapsi

Kompleksista P-klubiin

Vuonna 1993 parikymppinen turkulainen Erkka Railo läpäisi sosiaalipolitiikan pääsykokeen ja aloitti opiskelunsa Turun Yliopistossa. Jo opintojen alkuvaiheessa miehelle kuitenkin valkeni, että poliittinen historia on hänen juttunsa. Sosiaalipolitiikan opiskelu jäi approon. Pari ensimmäistä opiskeluvuotta Erkka vaikutti opiskelumaaailmassa sosiaalipolitiikan ainejärjestö Kompleksissa, jonka jälkeen hän siirtyi pääaineen vaihdon myötä P-klubin lämpimään huomaan. Sa-

moihin aikoihin P-klubissa toimintaa pyörittivät muun muassa meille tämän päivän opiskelijoillekin tutut Ville Niinistö ja Mikko Eskola. Vuoden verran Erkka ehti toimia myös hallituksen palveluksessa. Varajäsenen toimenkuva oli tuohon ai-

kaan leppoisa; vuosi kului lähinnä lipunkannon ja opiskelijaelämästä nauttimisen merkeissä.

Kolmen vuoden opiskelujen jälkeen Erkka Railo oli gradua vaille valmis valtiotieteilijä Monen muun opiskelijan tavoin hän päätti lähteä

vaihtoon. Opinnot suuntautuivat Göteborgiin ja Moskovaan. Vaihto-opiskelua mies muistelee avartavana ja kannattavana kokemuksena. Gradun loppuun vieminen viivästyi lopulta vuoteen 2001 vaihto-opiskelujen ja ulkoministeriön työtehtävien takia.

Ulkoministeriöstä yliopistolle tutkijaksi

Ennen tutkijan töiden aloittamista Erkkä Railo teki kaksi harjoittelukautta ulkoministeriössä. Ulkoministeriö oli hänen mukaansa työpaikkana mielenkiintoinen ja haastava, mutta myös omalla tavallaan omituinen ja hankala. Erkkä Railo selittää siirtymistään monen valtiotieteilijän unelmatehtävästä seuraavasti: "Ura ulkoministeriössä olisi vaatinut täydellistä omistautumista työlle eli siis elämäntapaa. "Uravalintana ulkoministeriö hallitsee monella tapaa myön työn ulkopuolista elämää. Ministeriön ulkomaankomennuksista seuraa, että työnantaja periaatteessa määrää, missä maassa asut, ketkä ovat ka-

vereitasi, voiko puolisisi tehdä töitä ja missä lapsesi käyvät koulua. Näistö voi tietysti neuvotella, mutta ihmisten kokemukset järjestelmäs-tä eivät olleet rohkaisevia."

Vuonna 2002 viimeistelyään gradunsa Erkkä Railo aloitti työt yliopistolla eduskuntatutkimuksen tutkijana. Tähän päivään asti hän onkin työskennellyt poliittisen historian laitoksella erilaisten projektien merkeissä. "Keksi projekti ja hanki sille rahjoitus, niin saat siitä omankin palkkasi", on Erkan kuvaus hänen alkuaikojen työtehtävistään yliopistolla. Kaikesta päätellen mies on ollut perin tyytyväinen pestiinsä yliopiston tutkijana.

Assistenttina

Vuodenvaihteen jälkeen Erkkä Railo on siirtynyt tutkijasta väliaikaiseksi assistentiksi tuuraamaan Tiina Lintusta. Opetuksen puolella Erkan päävastuualuetta ovat metodologiaan ja lähteiden käyttöön eli historian tutkimukseen liittyvät asiat. Kymmenen päivän työtehtävien jälkeen hän on kuitenkin jopa hie-

man yllättynyt siitä, kuinka pientä osaa opetukseen liittyvät asiat näyttelevät assistentin arjessa. "Työtehtäviin kuuluu vaikka mitä! Pääpaino on tietysti väitöskirjan valmiiksi saattamisessa, mutta assistentin hommaan liittyy paljon myös erilaisia hallinnollisia asioita kuten seminaarien järjestämistä ja ihmisten koolle kutsumista", hän toteaa innokkaasti. Positiivisena asiana Erkkä pitää myös sitä, että assistentti tapaa työssään opiskelijoita ja muita ihmisiä paljon enemmän kuin työhuoneessaan ahertava tutkija.

Opiskelijoille uusi assistenttimme haluaa viestittää erityisesti sitä, että kirjoittaminen on se todellinen ammattitaito, joka täältä saadaan. Kirjoittamisessa ei Erkan mukaan saisi koskaan päästää itseään helpolla. Assistenttimme on myös halukas antamaan palautetta ja opastamaan kirjoittamiseen liittyvissä seikoissa.

Teksti ja kuvat: Matias Kallio

In Defence of (Contemporary) History

P-klubi yhdessä poliittisen historian laitosneuvoston opiskelijajäsenten kanssa on esittänyt laitoksen pyynnöstä lausunnon poliittisen historian tutkinnon antamista valmiuksista. Aihe on tärkeä ja työllistyminen opintojen jälkeen luonnollisesti sydämiämme lähellä. Opiskelijoiden aktiivisuus omaa tulevaisuuttamme koskevissa asioissa onkin varsin suotavaa.

On tosin mielenkiintoista huomata, että opiskelijat kaipaavat poliittisen historian tutkinnolta mm. johtamistaidon opetusta. Poliittinen historia on laaja-alainen oppiaine, jonka tutkimuksen sisällön rakentamiseen liittyy aina arvottamista. Historiantutkimuksen ja yhteiskunnan ymmärtämisen kannalta tärkeitä asioita jää väistämättä tutkimustorakenteen ulkopuolelle. On harmiteltu milloin Afrikan ja Latinalaisen Amerikan historian opetuksen puutetta, milloin Venäjän historian pintapuolisuutta ja milloin historianfilosofian ohittamista opetusohjelmista. Historiantutkimuksen kenttä on lähes ääretön, ja opiskelijan historiatietoisuuden ja ympäröivän todellisuuden tulkintamahdollisuuksien kehittymiseen tähtäävillä opinnoilla täyttäisi varmasti useammankin maisterin tutkinnon.

Tutkinnon laajuus on kuitenkin rajallinen. Tilastotieteen ohjelmien hallinta ja johtamistaito ovat hyödyllisiä taitoja työelämän kannalta, riippuen toki työtehtävistä. Ei kuitenkaan voida olettaa pääaineen tarjoavan kaikkien työelämän kannalta hyödyllisten taitojen opetusta. Vanhaa kliseetä yliopiston ja ammattikorkeakoulujen erosta mukaillen poliittisen historian laitoksen ensisijainen tehtävä on varmistaa laadukkaan historiantutkimuksen tulevaisuus. Suurin osa valmistuneista toki

edelleen sijoittuu muihin työtehtäviin, ja näitä tehtäviä varten on tarjottu mahdollisuus sivuaineiden opiskeluun ja käytännön taitojen hankintaan. SPSS-kurssit ovat avoimia myös polhissalaisille, johtamista voi opiskella kauppakorkeakoulun puolella tai vaikka Santahaminan sotaopistossa, molemmat ovat JOO-sopimusten avulla mahdollisia. Kehityssuunta on väärä, mikäli poliittisen historian tutkimukseen lisätään historiantutkimuksen kenttään kuulumattomien asioiden opetusta

oppialan pihvin kustannuksella. Jos jotain lisätään, tarkoittaa se yleensä valitettavasti sitä, että jotain täytyy ottaa pois. Poliittisen historian tutkimus ei voi olla mikään yleistutkimus, joka tarjoaisi valmiuksia alalle kuin alalle oman erityisosaamisen kutistuessa.

Työelämässä arvostettavat asiat muuttuvat trendien mukana. Poliittisen historian tutkimus tarjoaa laajan yleissivistyksen ja valmiuksia kriitti-

seen tiedonhankintaan ja -jäsentämiseen. On hedelmällisempää keskittyä omiin vahvuuksiin ja kehittää niitä kuin pyrkiä luomaan tutkimukseen sen tieteelliseen luonteeseen sopimattomia kursseja. Työelämässä – kuten yhteiskunnassamme muutenkin – kumarretaan valitettavan usein kaupallisuuden alttarille, mutta poliittisen historian tutkimusta arvostetaan laajalti juuri sen omien vahvuuksiensa vuoksi.

On erinomainen asia, että opiskelemamme oppiaineen tutkinnon sisältö ja sen kehittäminen koetaan tärkeäksi. Opiskelijaedustajat yhdessä klubin kanssa näyttävät tehneen hyvää työtä. Vielä nykymuotoisen tutkinnon sisältöä ja sen antamia työelämävalmiuksia tärkeämmäksi asiaksi kokisin kuitenkin pohtia sitä, minkälainen mielikuva nuorilla abiturienteilla ja muilla poliittista historiaa opiskelemaan aikovilla oppiaineesta on. Jollekin on saattanut tulla ikävänä yllätyksenä, että poliittisen historian tutkimus ei takaa suoria valmiuksia mielenkiintoisiksi koettuihin työtehtäviin. Ongelma ei koske ainoastaan poliittista historiaa. Opiskelijat pääaineesta riippumatta odottavat tutkinnoltaan ensisijassa porttia työelämään. On aiheellista kysyä, onko yliopistoon hakeutuvilla ihmisillä täysin oikeaa käsitystä kyseisen instituution perimmäisestä tehtävästä.

Antti Halonen

Mitä mieltä?

Keskustelu jatkuu osoitteessa

www.p-klubi.fi

Laatua saatava! – Ennen kuin nielet, pureskele

Mitä sinä vastaisit jos joku nykäisisi hihastasi Macciavellin jonossa toukokuussa ja kysyisi: ”Mitä laadunvarmistusmekanismeja laitoksellasi on käytössä?”. Tai jos joku pysäyttäisi sinut toimiston ulkopuolella ja tivaisi: ”Millainen rooli opiskelijoilla on laadunvarmistusjärjestelmässä?”.

Laadunvarmistusjärjestelmällä tarkoitetaan niitä menettelytapoja, joiden avulla ylläpidetään ja kehitetään koulutuksen ja muun toiminnan laatua. Tavoitteena tällä toiminnalla on, että tulevaisuudessa yliopisto pystyisi antamaan parempaa opetusta, tuottamaan parempaa tutkimusta ja olemaan paikka, jossa yhteisön jäsenet voivat ja viihtyvät paremmin. Ei sinänsä mitenkään uusi ajatus tai tavoite opiskelijoiden edunvalvontatyön kannalta!

Niin opiskelijoilla kuin henkilökunnalla on keskeinen rooli yliopiston opetuksen kehittämisesä. Laitoksilla ja tiedekunnilla on usein vakiintuneita yhteistyökäytäntöjä, joiden kautta opiskelijat ja henkilökunta voivat vaikuttaa yliopiston kehittämiseen. Nämä käytännöt tulisi olla kirjattuina yksiköiden toimintakäsikirjoihin. Meilläkin molemmilla laitoksilla kerätään mm. tenttipalautetta sekä vaihtelevissa määrin myös muunlaista palautetta eri aiheista. Laadunvarmistusjärjestelmää

tulee ajatella kokonaisuutena, jonka osana myös esimerkiksi tenttien ja tutkielmien arvostelu on.

Turun yliopiston ”laatua” tullaan ulkoisesti arvioimaan 7.-9. toukokuuta. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että Korkeakoulujen arviointineuvosto (KKA) lähettää eri osa-alueiden asiantuntijoista koostuvan viisihenkisen ”auditointiryhmän” arvioimaan paikan päälle yliopiston laadunvarmistusjärjestelmän kokonaisuutta ja sen hallintaa sekä perustehtävien laadunvarmistusta. Tämä kolmipäiväinen vierailu yliopistolla koostuu sekä sovituista että pistokokeenomaisista vierailuista ja haastatteluista eri organisaatiotasolla sekä laatukäsikirjojen ja -dokumenttien tarkastelusta. Myös joitakin opiskelijoita tullaan varmasti haastattelemaan.

Ennen kuin nielet, pureskele! Käy tutustumassa laatuun liittyviin asioihin tarkemmin osoitteessa www.utu.fi/laatu, anna palautetta, tarkkaile kevään aikana yliopiston ilmoitustauluja sekä tule koulutuksiin:

ma 3.3. klo 14-16, Pub 1: Yliopiston henkilökunnan ja opiskelijoiden yhteinen laatukselutus

Tomi J. Nyström

kirjoittaja on TYYn hallituksen koulutuspoliittinen vastaava

Sitoutumattomuus ylioppilaskunnassa

Ylioppilaskunta ei ole yhteiskunta pienoisuudessa, edustajisto ei ole eduskunta, eikä opiskelijayhteisössä vaikuttaakseen tarvitse tunnustautua minkään yksittäisen aatteen tai arvojärjestelmän kannattajaksi. Puoluepoliittinen sitoutumattomuus ylioppilaskunnan sisällä on luonteva vaihtoehto.

Ihmettelyn joidenkin poliittisiin nuorisojärjestöihin kuuluvien opiskelijatovereiden näkemyksiä siitä, mitä sitoutumattomuus ylioppilaskunnassa tarkoittaa. Sitoutumattomuus ei tarkoita sokeutta poliittisille realiteeteille tai halua jättäytyä poliittisen järjestelmän ulkopuolelle, mikäli se olisi edes mahdollista. Ylioppilaskunnan sisällä politiikkaa voi tehdä ilman laajempaa yhteiskunnallista viiteryhmiä, ja ylioppilaskunta voi harjoittaa varsin monipuolista ja tehokasta politiikkaa, vaikka politiikan tekijät olisivatkin sitoutumattomia. Mikään ei myöskään estä ylioppilaskunnassa sitoutumattomien osallistumasta esimerkiksi kunnallispolitiikkaan jonkin puolueen kannattajana tai jäsenenä.

Päätös toimia ylioppilaskunnassa puoluepoliittisesti sitoutumattomana on yhdelle itsestäänselvyys, toiselle pitkän harkinnan tulos. Se voi herätä ihailusta, kiitollisuudesta tai lojaalisuudesta tiettyä ryhmää tai ihmistä kohtaan. Se voi syntyä myös vaikeudesta löytää tai hallittomuudesta edes etsiä omaa poliittista kotiaan. On yhtä väärin kyseenalaistaa tämä päätös, kuin jonkun toisen päätös tietyn puolueen kannattamisesta.

Poliittisuus ja puoluepoliittisuus ovat ylioppilaskunnassakin kaksi eri asiaa. Toimija voi olla poliittinen, vaikka hän ei ole ottanut mitään tiettyä aatetta toimintansa ohjenuoraksi. Politikointi ja argumentointi toisten saamiseksi omalle kannalle jatkuvat ylioppilaskunnassa huolimatta siitä, tai kenties kiihtyy juuri sen vuoksi, että niin edustajistossa kuin hallituksessa on sitoutumattomien enemmistö.

Ohjenuoraksi. Politikointi ja argumentointi toisten saamiseksi omalle kannalle jatkuvat ylioppilaskunnassa huolimatta siitä, tai kenties kiihtyy juuri sen vuoksi, että niin edustajistossa kuin hallituksessa on sitoutumattomien enemmistö.

Ehkä sitoutumattomat ryhmät ovatkin ylioppilaskunnassa paitsi tarpeellisia, myös välttämättömiä: ne kasvattavat tehokkaasti uusia ylioppilaskuntatoimijoita ja takaavat ylioppilaskunnan poliittisen linjan ainakin jonkinasteisen tasapainon.

Eero Hokkanen

Teksti: Hanna Grekula Kuvat: P-klubin arkisto

Hallitus 2008 esittäytyy

Taas on uusi vuosi ja uusi hallitus rakkaalla ainejärjestöllämme.

Seuraavassa pyrimme raottamaan vähän hallituksen jäsenien taustoja ja mielenlaatua. Näin alkuaikana kun kaikki vielä tutustuvat toisten luonteenpiirteisiin otimme avuksi myös tähtikartan, jonka avulla voidaan ehkä nähdä mitä kevään(kin) aikana on odotettavissa..

Näillä kysymyksillä jäseniä kiusattiin:

1. Ja nimi on
2. mistä olet kotoisin
3. pääaine
4. vastuualue hallituksessa
5. jos olisit jokin auton osa, mikä olisit ja miksi?
6. horoskooppi ja mitä se kertoo kantajastaan ja vuodesta 2008 (lähde: www.horoskooppi.com)

1. Elias Laitinen
2. Väitän aina olevani Vaasasta, vaikka olenkin asunut siellä vain 3 ensimmäistä elinvuottani. Olen siis ilmeisesti henkinen vaasalainen
3. Valtio-oppi
4. Puheenjohtaja
5. Tietysti lamppu – ja se kaikkein kirkkain sellainen
6. Kalat
Kalamies avaa ja laajentaa sinun maailmaasi ja inspiroi näkijänä ja kokijana elämäsi arkea. Kalamies ei helposti sorru sulkemaan mitään pois elämästään.

1. Inkeri Halme
2. Kiskosta (kuuluu nykyään Suur-Saloon)
3. Poliittinen historia
4. Vara PJ, ympäristövastaava, ekskursiovastaava
5. Avaimet – aina hukassa
6. Kaksonen:

Kaksosnaisen olemus on monisärmäinen ja muuntuva. Hän esittää lyhyessä ajassa itsestään ääriäidat ja jättää jälkeensä kysymysmerkkejä – voiko noinkin elää? Voi, voi. Kaksosnainen on milloin nokkela, vilkasliikkeinen poikatyttö tai viileähkö oppinut nainen, joka haluaa järjestää tiedon ja informaation tulvaa.

1. Miika Sjöman
2. Raumalt
3. Poliittinen historia
4. Walpon päätoimittaja ja varainhankinta
5. Nastarenkaat, pitää porukan tiellä...
6. Kaksonen: Kaksosmies ei tarvitse esittelyä, hän esittelee itse itsensä. Hänellä on tarve jatkuvaan ja innostavaan keskusteluun, liikkumiseen ja uuden kokemiseen. Hän on utelias kokeilija, etsijä, ikuisesti nuorekas. Hänen tarpeensa ovat hetkellisiä ja spontaaneja.

1. Maria Saunajoki
 2. Porista, länsirannikon todellisesta helmestä
 3. Valtio-oppi
 4. Valtio-opin koulutuspoliittinen vastaava
 5. Kytkin – vaikeasti käsiteltävä ja huomaamattomana tekijänä kuitenkin erittäin merkittävä
 6. Oinas:
- Oinasnaisessa näet helposti, että hän ei ole perinteinen ”helppo” nainen tai somasti oman paikkansa ottava kodin seinäkukkanen tai hellan ääreen kytkettävä emotyyppi. Hän on tuskaantunut kun mitään uutta ei tapahdu ja voi vauhdittaa elämää tempauksilla, yllätyksillä tai käännöksillä.

1. Teemu Rantanen
 2. Tampereelta
 3. Valtio-oppi
 4. Sihteeri, IAPSS
 5. Kaasu – vaatii totuttelua ennen kuin alkaa toimia muutenkin kuin arvaamattomasti
 - 6 Jousimies:
- Jousimies tarttuu mahdollisuuksiin ja haasteisiin leikkilisen päättäväisesti. Jousimies on kunnianhimoinen sosiaalinen mies. Hänestä ei puutu näkemystä eikä rohkeutta julistaa niitä suoraan. Luotettavuus ja pitkäjänteisyys ei ole niitä parhaimpia Jousimies-ominaisuuksia.

1. Hanna Grekula
 2. Oulusta, kylmyyteen kyllästyneenä Turkuun paennut
 3. Poliittinen historia
 4. Ekskursio- ja valmennuskurssivastaava
 5. Ajovalot – ennakoi tulevaa on ja etsii vaaroja pimeydestä
 6. Oinas:
- Oinasnainen on itseään jossain määrin armottomasti toteuttava naistyyppi, joka ei säikähdä ylittää normaaleja rooli-odotuksia tai käyttäytymisen sovinnaisuuksia. Varsinkin kun hän sopivassa mielentilassa, voit huomata, että hänestä irtoaa monenlaista energiaa ja toiminnantarve on suuri.

1. Olli Turtiainen
 2. Espoo. Mutta mistä henkisesti?
 3. Valtio-oppi
 4. Taloudenhoitaja, varainhankinta
 5. Jalopuinen vaihdekepin nuppi..
 6. Skorpioni:
- Skorpionimies voi vetää sinut syvälliseen ja pakottavaan ihmissuhteeseen. Hän on miestyyppi, jonka kanssa opit tuntemaan itsestäsi monia uusia ulottuvuuksia. Hänessä on vahvoja, salaperäisiä alitajuisia latauksia, jotka vaikuttavat ihmisiin.

1. Laura Järvenpää
2. Kärkölästä
3. Poliittinen historia
4. Poliittisen historian koulutuspoliittinen vastaava
5. Vilkkuviiksi – valovoimainen suunnannäyttävä
6. Härkä:

Härkänainen on kuin paluuta elämän perustasolle. Hänessä on voimakas tarve maailma. Tarpeista tärkein on pitää yllä käytännön järjestystä niin, että elämä ei sorru kaaokseen takaisin.

1. Lauri Lahoniitty
2. Turusta
3. Valtio-oppi
4. www-vastaava, INDEX-vastaava
5. Vaihteet – liikkeelle lähdetään aina hitaasti
6. Neitsyt:

Neitsyt mies tuntuu osaavan järjestää sinunkin elämäsi kohdalleen. Hänen kanssaan tunnet olosi turvatuksi koska hän tuntuu osaavan paljon ja hänellä on vastauksia valmiina ongelmiin ja elämän pulmatilanteisiin. Puhdas elämä, siivot tavat, siisti ja vaatimaton käyttäytyminen voivat olla hänen tavamerkkejään.

1. Emma Mäkelä
2. Vampulasta (in memorian)
3. Poliittinen historia
4. Kulttuuri, ISHA
5. hansikaslokero – kaikkea turhaa ja unohtettua täynnä koko pää, muttei koskaan sisällä ikinä sitä mitä pitäisi, eli hansikkaita
6. Vesimies:

Vesimiesnaisen ymmärtäminen voi vaatia tavalliselta mieheltä paljon työtä. Hän ei kuulu elämän yksinkertaisimpiin tyypeihin. Hän on outo sekoitus etäistä, ironista ja älyllistä ihmistä ja porukoissa viihtyvää sosiaalista ihmistä, joka hallitsee suuret yleistyksiset ja linjanvedot elämässä.

1. Antti Tynkkynen
2. Järvenpää
3. Poliittinen historia
4. Liikuntavastaava, lippu-upseeri, HOL
5. Roiskeläppä – pienet asiat ratkaisevat
6. Kauris:

Kaurismies tuntuu aina luotettavalta ja asialliselta. Hän on säännöllisyyksien ja lakien etsijä niin luonnon, yhteiskunnan kuin oman itsensä tasolla. Siksi vaatimustaso ihmisten suhteenkin on korkea ja joskus tiukka. Normit, säännöt ja moraaliset paineet voivat tehdä hänestä muiden mielestä niuhottajan. Hän on vain suhteellisen vakavasti elämäänsä suhtautuva ihminen eikä voi ottaa ihmissuhteitakaan täysin kevyesti.

1. Leila Uotila
2. Turusta
3. Valtio-oppi
4. Työelämä- ja ulkosuhde vastaava
5. Ryyppy – usein ollut sen tarpeessa...
6. Jousimies:

Jousimiesnaisen huomattavimmat ulkoiset ominaisuudet ovat laaja ymmärryskyky ja halu löytää aina uusia henkisiä ja fyysisiä näköaloja, jotka avartavat ja opettavat uutta. Sosiaalisena ihmisenä hänellä on kontakteja yhteiskuntaan ja hän tuntee kuuluvansa historialliseen tilanteeseen sekä ympäristöön.

1. Pasi Niukkanen
2. Piispanristiltä, joka on osa DDR-kaupunkisuunnittelun mekkaa, Kaarinaa
3. Valtio-oppi
4. Juhlavastaava
5. Pissapoika – ruiskii minne sattuu
6. Oinas:

Oinasmies saa sinut irti elämän puurtavasta todellisuudesta maailmaan, jossa voisi olla paljon seikkailua, jännittäviä, unohtumattomia asioita ja kokemuksia. Hänen imussa voi kokea olevasi matkalla kohti aivan uutta elämää, uusia olosuhteita, joissa ei tarvitse koskaan toistaa sitä, mihin olet tottunut.

1. Maija Raninen
2. Seinäjoki
3. Poliittinen historia
4. Juhlavastaava
6. Vesimies:

Vesimiesnainen saa sinut mukaansa laajoihin sosiaalisiin kuvioihin. Hänen rinnallaan opit aina paljon uutta ja joudut tarkistamaan lähtökohtiasi ja ennako-oletuksiasi. Maailmanparantajana hän voi aloittaa juuri sinusta, jos olet hänestä kiinnostunut.

Ti-koti-ko!

Oma koti on mitä parhain syy juhlaan.
Muista siis järjestää kunnan tupaantuliaiset,
mutta hanki sitä ennen kotisi osoitteesta
www.tys.fi.

TURUN YLIOPPILASKYLÄSÄÄTIÖ

Asuntoja opiskelijoille. Edullisia kesäkoteja kaikille.

Kipsipäitä, onko heitä?

Teksti: Walpon toimituskunta
Kuvat: P-klubin arkisto

Walpon toimituskunta on ottanut käsittelyyn lukijanimimerkillä ”yliopistosarjan mölkyn suomenmestari Maiju Jääskeläinen” jätetyn idean, jonka toteutuksen myötä viiden vuoden maisteriputkesta haaveilevien raasujen tajunta toivottavasti hieman laajenee.

Poimikaamme klubin lähihistoriasta muutamia henkilöitä, joista kaikki tietävät jotain, mutta joita juuri kukaan ei ole enää ainakaan viime aikoina nähnyt. Missä he ovat nyt?

Tage Lindberg, fuksi vuonna 1994. Kaikkien legendojen isä, joka vietti mm. kolme vuotta P-klubin hallituksessa ja yhden Indexin puheenjohtajana, sekä toimi kolmesti edarivaalien vaalipäällikkönä, kahdella eri listalla. Tage on käsite. Tällä hetkellä Tagella on vakituinen työpaikka Suomen Ekonomiliiton SEFE:n asiamiehenä. No onko se edes valmistunut? – Ei ole.

Tuuli-Maaria Kuismanen, fuksi vuonna 2000. Hiljattain erään toisen P-klubilaisen kanssa avioitunut Tuuli-Maaria häipyi klubin kuvioista suoraan maailmalle puheenjohtajavuotensa 2002 jälkeen. Pääsi suoraan valmistuttuaan KAVAKUille ja työskentelee nykyään Pariisissa, joten T-M lienee monen ulkoministeriön urasta haaveilevan klubilaisen esikuva.

Antti Istala, fuksi vuonna 1998. 1990-lukulaiset klubilaiset muistavat Antin aktiivisuudesta ja klubille omistautumisesta, 2000-lukulaiset muistavat Antin toimistolta sekä Aurinkolahdesta. Alumniiyhdistyksemme pj:n liikkeistä ei ole tarkkaa havaintoa. Ei ole ainakaan valmistunut.

Jenni Joki, fuksi vuonna 2000. Pitkään klubin aktiivisimman bilettäjän raskasta viittaa hartioillaan kantanut Jenni on vetäytynyt syrjään klubin toiminnasta, kustajaisia lukuun ottamatta.. Tarkkaavaiset saattavat kuitenkin nähdä Jennin yhä välillä hiippailevan yliopistolla. Jenni on luvannut valmistua ennen kesää.

Kosti ”Kyösti” Hyyppä, fuksi vuonna 2001. Pelotteili puheenjohtajavuotenaan 2003 fukseja tilytykseen taipuvaisella tyylillään. Kosti toi mukanaan monia vieläkin klubissa eläviä sanontoja. Kosti mm. oli aina ”tilanteissa”, kunnes lähti ”kotiin asumaan”. Sitten siirtyi TYYn ja ulkomaiden kautta Akavan asiamieheksi. Toistaiseksi ei ole maisteroitunut, haaveilee kuitenkin valmistuvansa tänä keväänä.

Mikko "Pära" Koskinen, fuksi vuonna 2002. Loimaan lahja Suomen politiikalle eli elämänsä muutaman vuoden klubin ehdoilla ja toimiston sohvalle. Puheenjohtajavuotensa jälkeen eteni TYYn kautta SYL:iin. Nykyään Mikko vaikuttaa Hakaniemen torin laidalla, Sosialidemokraattisten opiskelijoiden puheenjohtajana. Ei ole valmistunut, kandejahan ei lasketa.

Ville Niinistö, fuksi vuonna 1996. Kaikkihan tietävät Villen nykyään valtakunnanpolitiikasta, mutta vielä muutama vuosi sitten Ville vaikutti klubissa. Tie politiikan huipulle kulki soihtareiden, TYYn kopo-sihteerin paikan ja lopulta Vihreiden kautta. Tässä yhteydessä kuuluu toki pohtia, onko setä Niinistö nyt ylpeä veljenpojastaan.. On valmistunut, vieläpä hyvällä arvosanalla.

Ville Laamanen, fuksi vuonna 1999. Tämä Ville vaikuttaa nykyään väitöskirjaa tekevänä jatko-opiskelijana polhissan laitoksella kirjoitettuaan laudaturin arvoisen gradun vuonna 2006. Vielä muutama vuosi sitten pitkää tukkaa kantanut Ville kuitenkin ilahdutti ihmiskuntaa Walpon päätoimittajana, ollessaan viidennen vuoden opiskelija. Naispuoleiset nuoremmat klubilaiset ovat kutsuneet Alkossakin työskennellyttä Villeä myös kreikkalaiseksi jumalaksi.

Aaretti Kustavi Siitonen, fuksi vuonna 2000. Kyseessä on sama mies, joka ei aikoinaan kestänyt sähköpostiosoitettaan "aakusi" ja vaihtoi sen. Useita kertoja klubin herrasmieskilpailua hallinnut ja välillä maailmalla matkannut Siitonen jättäytyi muutama vuosi sitten sivummalle pokattuaan klubista vaaleaverikköfuksin. Aaretin pitkälinen gradu-projekti saanee päätöksensä kevään aikana. Ajoittain miehen voi bongata tiskin takaa Tampereentien Prisman Alkosta.

Kirsi Airio, fuksi vuonna 1999. Kippe onnistui olemaan opinnoissaan tehokas P-klubi-aktiivisuudestaan huolimatta. Vaikutti myös kaksi vuotta peräkkäin TYYn hallituksessa, mutta siitäkin huolimatta valmistui jo vuonna 2005. Nykyään avustaa Arkadianmäellä jotain tuntematonta demarikansanedustajaa.

Petteri Järvinen, fuksi vuonna 1999. Petteri muistetaan monen muun hyvän lisäksi vapaaehtoisista siivouspalveluksistaan Aurinkolahdessa ja silliksellä tuntikaupalla kitaran sääestyksellä soineesta sillis-aiheisesta bluesista. Kadonnutta kansanperinnettä. Keksi mm. laulun "Huono". Petterin voi bongata Kupittaaan Citymarketin Alkosta, työntekijän ominaisuudessa. Ei ole valmistunut.

Kääpiövaltiot, osa 5

Liechtenstein

Vuonna 1699 eräs taitava liikemies, Johann Adam Andreas von Liechtenstein, osti Itävallan Alpeilta pienen Schellenbergin alueen ja kolmetoista vuotta myöhemmin siihen päälle vielä Vaduzin kreivikunnan samalta suunnalta. Johann tunnettiin ruhtinas Hans Adam I:nä ja hänen kauppojensa seurauksena sai lopullisen muotonsa alue, josta vuonna 1719 perustettiin ruhtinaskunta Pyhän saksalais-roomalaisen keisarikunnan sisään.

Kun viimeisetkin keisarikunnan löyhät siteet olivat kadonneet vuonna 1806, Liechtenstein itsenäistyi ja se hyväksyttiin osaksi Napoleonin muodostamaa Reinin liittoa. Hyväksyminen oli Napoleonin erityinen poliittinen kunnianosoitus silloiselle ruhtinaalle Johann I:lle, sillä Liechtenstein säilytti liitossa itsehallintonsa toisin kuin monet muut saman kokoluokan saksalaiset alueet ja jopa laajensi suvereniteettiaan.

Kun Wienin kongressissa sitten vuonna 1815 järjesteltiin Euroopan valtiollisia oloja uudelleen, Liechtensteinin onnistui säilyttää itsenäisyytensä ja siitä tuli itsenäinen osa Saksan liittoa. Liiton hajottua Preussin ja Itävallan väliseen sotaan vuonna 1866, Liechtenstein jäi Luxemburgin tavoin ulkopuolelle, eikä siitä tullut sen paremmin keisarillisen Saksan kuin Itävallankaan osa. Side Itävaltaan oli kuitenkin pitkään vahva ja Sveitsiä kohden alettiin kallistua vasta Itävallan monarkian romahdettua.

Toisessa maailmansodassa Liechtenstein pysyi puolueettomana ja, kiitos Sveitsin kumppanuuden, myös pahimmilta taloudellisilta ja yhteiskunnallisilta ongelmilta vältyttiin. Tulliliitto, yhteinen raha ja Sveitsin johtama ulkopoliittikka sitovat Liechtensteinin tiukasti tähän

kumppanuuteen nykyäänkin. YK:n jäseneksi Liechtenstein uskaltautui vasta vuonna 1990 ja Euroopan talousalueen (ETA) jäsenvaltioksi vuonna 1995 huolimatta Sveitsin jättäytymisestä ETA:n ulkopuolelle.

Vaikka alhaisen verotuksen sekä laajan yksityisyyden suojan takaavan pankkilain houkuttelemat yritykset ja sijoittajat takovat yhä enemmän rahaa Liechtensteinin kassaan, valtion tärkeänä tulonlähteenä säilyvät edelleen postimerkit. Niiden myynti vastaa noin 15 prosenttia kansantuotteesta.

Lähteet: Wikipedia, CIA World Factbook, Geographica (Könemann 1999)

Eero Hokkanen

Liechtenstein

virallinen nimi:

Liechtensteinin ruhtinaskunta

valtiomuoto:

perustuslaillinen monarkia

itsenäisyys: 1806**pääkaupunki:** Vaduz**virallinen kieli:** saksa**valuutta:** Sveitsin frangi**pinta-ala:** 160 km²**väkiluku:** n. 34 000**uskonto:** n. 80 % väestöstä roomalaiskatolisia**äänioikeus:** yleinen ja yhtäläinen

kaikille 18 vuotta täyttäneille

valtionpäämies: ruhtinas Hans Adam II**hallitus:** pääministeri Otmar Hasler

ja neljä muuta ministeriä

©CreativeCommons

Sidotaan
nopeasti ja edullisesti

Pro gradut ym. päättötyöt

Kopiopalvelu!

Pahvivalmiste

Hämeentie 24, 20540 Turku

02-232 8879

Ma - Pe klo 8.00 - 15.30

Tee työtä, jolla on tarkoitus.

Oikeuden ja tasa-arvon puolella
yliopistolla ja yhteiskunnassa

www.vs-vanu.fi
org.utu.fi/tyyala/avanti

Turun yliopiston kokoomusopiskelijat AKN ry

**Kiinnostaako OIKEA poliittinen toiminta?
Tule mukaan kokoomusopiskelijoihin!!**

"Akateemiset Kansalliset Nuoret ry on Turun yliopiston ylioppilaskunnan poliittinen alayhdistys sekä Kokoomuksen opiskelijaliitto Tuhatkunnan toiseksi suurin jäsenyhdistys noin sadalla jäsenellään."

Tarjoamme jäsenillemme:

- mahdollisuuden vaikuttaa ajankohtaisiin opiskelijakysymyksiin
- koulutusta järjestötoimintaan
- verkostoitumismahdollisuuksia
 - hyviä bileitä, mutta myös asiaa

www.akn.fi